

רצ עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

47

שבת פרשת תזריע-מצורע, א' אייר תש"פ 24.4.2020

שלום קהילה יקרה,

עברו חודשיים מאז צאת הגיליון הקודם של עלי צורים, ואנו נרגשים להוציא גיליון מיוחד בתקופה מיוחדת.

באופן טבעי, רובו של הגיליון עוסק בקורונה והאופן שהשפיעה עלינו, אנשי קהילת ראש צורים.

בשל ההגבלות, אירועים רבים בוטלו או צומצמו מאוד. לבקשתנו, מביאה שרית שוסהיים את סיפור חתונתם הביתית של אילת ואורי גלעד מנקודת מבטה - אם הכלה ורננה שבות מגוללת בפנינו את סיפור שמחת בר המצווה של בנה אייל - מנקודת מבטה היא.

הרב ורדי, במדורו, נקודה למחשבה, עוסק בצורך לארגן את המחשבות בתקופה מטלטלת זו, יפעת מור מספרת לנו על החוויה המרוממת במניין החצרות ברחוב אודם ואסנת ניר, במדורה בין השורות, מתגעגעת לחיים של לפני הקורונה. שירה סעדה, במדורה קולה של אמא, מוצאת את היופי בכידור עם הילדים, ומוריה יסלזון חושפת בפנינו פן נוסף בהתמודדות עם הבידוד - זו של משפחות עם ילדים בעלי צרכים מיוחדים.

דודי בן זאב, מרכז המשק, מביא לנו דיווח משקי בצל הקורונה.

אורי שכטר גויס למילואים בשירות המרכז הראשי לסיוע לאוכלוסייה (מרס"ל) וחושף בפנינו קצת משיתוף הפעולה המרשים בין הגורמים הצבאיים וארגוני ההתנדבות האזרחיים בסיוע לאוכלוסייה בשעת חירום, כמו תקופת הקורונה. התקופה הביאה עימה פרץ של יצירתיות ומדור המגירה זוכה לארח שלושה שירים, פרי עטם של שגית זליגר, יעקב דרורי-רנבאום ועוד כותבת אלמונית. גם חנניה רותם מביא לנו כמה ממעשיות ימי הקורונה, פרי עטו.

הפעילות הפנים יישובית בתקופה מאתגרת זו מרגשת ומאחדת אותנו כקהילה, על אף הריחוק: הוקם צוות קורונה הכולל נציגים מגופים מרכזיים בקהילה במטרה לנצח על ההתמודדות היישובית. וועדת ערבות הדדית פועלת שעות נוספות כדי לסייע למבודדים ולכל מי שזקוק. צוות לוגיסטיקה הערוך לכל פניה. המרכולית שמהווה עוגן חשוב כל כך עבור התושבים ומתגברת על אתגרים לוגיסטיים ובריאותיים התאימה עצמה לכללים וממשיכה לתת את המענה הכול כך חשוב לכולנו. וועדת צדקה שנערכת לסייע למי שנפגע כלכלית מהמשבר, וועדות תרבות וחינוך שפועלות על מנת להנעים לנו את ההשהיה בבית עם משחקים, הפעלות וסרטונים קהילתיים, שיעורי תורה בזום

ועוד ועוד. ביקשנו מחגית שכטר, רכזת הקהילה, להביא לנו סיכום ביניים של כל הפעילות ומנעמה ויסמן לספר לנו קצת על היוזמה לאחת הפעילויות - החידון היישובי המוצלח בחול המועד פסח.

גם בני עקיבא והנוער פעילים מאוד בימים אלה. במדור הנוער - הדס כריסי, רכזת הנוער, מתארת את הפעילות העמוסה של הנוער דווקא בימים אלו ואורי דיטור, נציגת הנוער, משתפת אותנו בנקודת מבטה על המצב. בבני עקיבא - משתף אותנו אלעד יסלזון באתגרי ההדרכה מרחוק וישראל הקומנרית חולקת עמנו את הזכות שנפלה בידיה ובידי צוות ההדרכה לתפעל סניף בתקופה מיוחדת זו. עם סיום החורף, מסכמת לנו חנה דרורי את עונת הגשמים וכנה שכטר כמהה ליהנות מהאביב והטבע שפורץ כעת במלוא יופיו.

תקופת הקורונה הביאה אותנו להתרכז באופן מיוחד באוכלוסיית המבוגרים ובדאגה לשלומם. רות נעמן משתפת אותנו בהתנדבותה הברוכה גם בימי שגרה במרכז היזמות החברתית +50.

זאת ועוד במדורנו הקבועים: דוד קרנץ מביט על התקופה בחיך במדורו 'הקיבוצניק' וטל נוימן מביאה לנו עוד פרק מרתק מעלילות תולי ושפיץ.

לרגל יום השואה שצינו לפני ימים מספר, ביקשנו משרון גרין לשתף אותנו בחוויותיה מההדרכות ביד ושם וממרגלית דיטור לספר לנו על קורותיהם של הוריה בתקופת השואה. בימים אלו פורש יהודה ג'ייסון מחברותו בצוות העלון. יהודה לקח על עצמו להביא את דבר הנוער לעלון ולעסוק בנושא החזון היישובי והביא בפנינו מגוון דוברים ורעיונות. אנו מודים ליהודה על השותפות ומפנים לו קצת זמן לעסוק בתפקידיו הציבוריים הרבים שלקח על עצמו עוד לפני הקורונה וגם כעת.

לסיום, נרצה לאחל לכולנו, שנחזיק מעמד בתקופה מאתגרת זו ואף נצא ממנה (במהרה) מחוזקים, מחוברים והכי חשוב בריאים!

כמו תמיד נשמח להערות ותגובות, אם לא בשבילים אז באמצעים דיגיטליים כמו בפורום או במייל:

yarchon@r-tzurim.co.il

קריאה מהנה, וחג עצמאות שמח!

צוות העלון: הרב מרדכי ורדי, אסנת ניר, טל נוימן, דוד קרנץ, שירה סעדה, מימי תירוש, חנניה רותם, ברק שבות, אילון רוזנבלוט, ליטל רון, ידירה עם שלם (הגהה), כנה שכטר (עימוד וגרפיקה) ונעמה דיטור.

צומת קורונה | הרב מרדכי ורדי

עתיד מקצועי כלכלי ותהייה מול העתיד. בזמנים כאלה נאחזים בעוגנים של הקיום שעומדים לרשותנו. הדברים ש"לא משנה מה" דבר לא יכול לפגוע או להזיז אותם. האיום שמסביב דוחף אותנו להבחין בין קבוע למזדמן, בין עיקר לטפל, בין הכרחי לאפשרי, ובין מותרות לבין צרכים קיומיים. אז בתקופה הזו אני מרגיש מוזמן לבידורים פנימיים. בידורים שחלקם מניבים תובנות חד משמעיות אבל חלקן אני מרשה לעצמי להשאיר מעוטרים בסימן שאלה. חוסר ודאות איננו מקור לחולשה דווקא, הוא יכול להיות גם מקור ליצירתיות. והמציאות הקורונית יכולה לפתוח אופקים חדשים. זה הזמן להתחיל לארגן את המחשבות, עם סימן קריאה, עם סימן שאלה וגם עם שלוש נקודות. תקופת הקורונה היא צומת עם רמזור אדום. יש שהות לעצור ולחשב מסלול לדייק את היעד ואת הדרך.

שגית זליגר

את חרותי תליתי
בחוץ
על חבל כביסה
כשתיבש
אכניס אותה אל הבית
אקפל
אשאף לתוכי את ריחה
הטוב
ואכניס לארון
עד לאביב
הבא

תנחומים

תנחומים לרחלי אבלמן ולכל המשפחה
עם פטירת אמה, ציביה יהודית בת רחל
צוובנר. המקום ינחם אותך בין כל שאר
אבלי ציון וירושלים.

בעקבות הקורונה גלגלי המוח עובדים קשה. המחשבות מציפות. מחשבות לטווח הקצר ולטווח הארוך. חשבוננו של הפרט, חשבונה של אמונה, חשבוננו של מגזר, חשבוננו של עולם, חשבונה של האנושות. המחשבות עוברות בלי סדר ממישור אחד למשנהו. מפילוסופיה לכלכלה, לטיפים של בריאות וזהירות, משאלות של יחסים אל שאלות של

בשמחות

קול שטון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה:

- מזל טוב לאילת שוסהיים ולאורי גיל-עד עם נישואיהם, להורים שרית ודרור שוסהיים ולסבתא ולסבא שולמית ושלמה שוורץ.
- מזל טוב למעין קלמן ולדוד סויסה עם נישואיהם, ולתמי קלמן, האם המאושרת.
- מזל טוב לאורית ולינון כהן עם נישואיהם וברכת ברוכים הבאים לראש צורים (גרים מעל אסתר קרנץ).
- מזל טוב לגלעד מדר לאירוסיו עם הודיה ביר מירושלים, ולהורים רותי ואבנר.

מזל טוב עם התרחבות המשפחה:

- למירב ולשמואל גורליק להולדת הבת, הודיה.
- לאסנת וליהושע כרמל להולדת הבן, דגן.
- לנעמה ולחיים רבס להולדת הבן, איתן אברהם.
- לאסתר קרנץ להולדת הנכד, בן לשרה ויהונדב ווינברגר.
- למוריה ומולי יסלזון, להולדת הנכד, בן לישי ויהודית יסלזון.
- לאור ועידן גרטנלוב ממשפחות "דרישה" להולדת בתם קמה-חיה שזכתה גם להיות חימשה במשפחתה המורחבת.

מזל טוב לבני המצווה ולבנות המצווה שחגגו ושיחגגו בשמחה, על אף המתכונת המצומצמת:

- לאיתם רבינוביץ ולהורים טובי ושי.
- לאמתי לוי ולהורים גלית וגירמי.
- למרים קניגסברג ולהורים אפרת ואביעד.
- לנעה ולזמרת איילון ולהורים לאה ועומר.
- לאייל שבות ולהורים רננה וברק.
- לאביה לוי ולהורים אבישג ואלעד.

- מזל טוב לעקיבא יעיר בהגיעו לגיל 70.

עם גיוסו לצה"ל:

ברכות לאיתי סמואל עם גיוסו לצה"ל. לך לשלום ושוב בשלום.

הדברים עדכניים לשעת כתיבתם, כשבועיים לפני פרסומם. שלום רב לכל החברים בקיבוץ

הפעילות המשקית בכל ענפי הקיבוץ ממשיכה לתפקד עם אתגרים לא צפויים של כוח אדם ופתרונות מאולתרים תוך שימוש באמצעי פיקוד ובקרה מרחוק, הנגזרים מחובת ישיבה בבידוד בבית של הרבה בעלי תפקידים בו זמנית. ברפת מזג האוויר האביבי מקל על חזרה לשגרה לאחר חורף קשה במיוחד, שהקשה על הטיפול בפרות ובזבל. כמו כל שנה בתקופה הזאת נערכים לקליטת תחמיץ חיטה. לאור מיעוט חולבים קבועים התגייסו חברים וצעירים בקיבוץ לשאת בעול חלק מהחליבות, וכן בתפעול שוטף של הרפת. התחלנו פרויקט של יצירת קומפוסט למכירה לחקלאות, כדי להפוך חלק ניכר מההוצאות השוטפות למוקד רווח נוסף לרפת ולקיבוץ.

בלול משתדלים לבצע את כל הפעילויות הנדרשות כגון העברות מאזור לאזור בזמן, למרות האילוצים. נכון לעכשיו הועברו פרגיות מבית האימון ללול בעזרה של צעירים וחברים שלא עובדים קבוע בלול. מייד לאחר הפסח צפוי אתגר נוסף והוא המשך משלוחי העופות, וגם כאן הפועלים הקבועים לא מגיעים לעבודה כבר שבועיים. אנחנו מקווים שגם המפעלים הקולטים את העופות יחזרו לתפקד (חלקם נסגרו כתוצאה מאי הגעת עובדים).

במטע זה הזמן לכסות את כל שטחי הדובדבן ברשתות כדי להגן מפני הברד והציפורים, להתארגן לפתרונות של כוח אדם לקטיף שיתחיל בעוד כחודש, ולבחון דרכי שיווק חלופיים במקרה שהשווקים לא יפתחו מחדש עד אז. כרגע עבודת הכיסוי מתנהלת באיטיות ובאיחור עקב מחסור בכוח אדם מיומן.

אנחנו מתכננים נטיעת ענבים ליין על שטח של כ-14 דונם (לפני יותר משנתיים עקרו את הענבים משם) לטובת יקב גוש עציון, המעוניין לקלוט את היכול בתמורה טובה המצדיקה את ההשקעה. השטח המתוכנן ממוקם בחובלה (משואות יצחק תחתון). נטיעה זו, מתוכננת לקיץ (לפני ט"ו באב) ועל כן אנו מזמינים שתילים בימים אלו.

בגד"ש המשותף קיימנו אתמול ישיבת הנהלה בזום, וקבלנו עדכונים על התקדמות הפעולות השוטפות. קיבלנו דיווח שמועצת הכותנה, שעשרות שנים נהגה להציע למגדלים מקדמות בהתאם לגודל השטח שנזרע (כדי לממן את ההון החוזר הגדול שגידול זה דורש), לא תציע למשקים מקדמות העונה בשל אי-הודאות שקיימת השנה. יש לציין כי בעקבות גשמי הברכה שירדו לאורך כל החורף, כל

היבולים בגידולי הבעל צפויים להיות טובים ומעבר לכך, בע"ה. בימים אלו עונת הקציר מתחילה עם קציר השחת והחיטה לתחמיץ.

ניטעו כ-210 דונם שקדים ומתכננים לנטיעות אבוקדו כמתוכנן בהמשך הקיץ.

לסיום נתפלל ונבקש בתפילת הטל שכל היבולים יהיו מבורכים ולא יינזקו על ידי כל מיני מרעין בישין!

באזור תעשיה פעילות השוכרים נפגעה וסביר שבעקיפין נצטרך להתמודד עם ירידה בהכנסות מהשכרה.

ייצור חשמל פוטו-וולטאי: בהמשך להצבת מערכת סולרית שבוצעה באזור הרפת וקבלת אישורים נוספים מרשות החשמל אנחנו מתכננים פרויקט נוסף על גגות באזור התעשיה. הכוונה היא לנצל את כל שטחי הגגות של אזור התעשיה ליצור מירבי במסגרת המכסה האפשרית כ-190 KVA.

שוכרים בקיבוץ: כל מוסדות החינוך בקיבוץ סגורים מזה זמן רב (ישיבת דרישה, אולפנה, תלמוד תורה) וכן שוכרים נוספים. הדבר גורם לקשיים בניהול התקציב של הקהילה מצד ההכנסות.

חצר הקיבוץ: התחלנו בשיפוץ ובהרחבת שני פעוטונים: אחד מהם מיועד להיות בית לחיילים בודדים והשני מיועד לתת פתרון למגורי זוגות צעירים. לאור המצב, מהלך אישורי הבניה מתנהל בעצלתיים בגופי התכנון. בהמשך מתוכנן לבצע עוד שני מבנים.

אולם מסיבות: נבחנו אופציות שונות לקידום שיפוץ חדר האוכל במסגרת מגבלות תקציביות.

ועדת קרקעות ונדל"ן: הוקמה לפני כחודש וחצי. יו"ר הועדה הוא יואל גוטליב. בוועדה חברים נציגי ההנהלה וההנהלה הכלכלית, בעלי תפקידים וכן חברים נוספים מהקיבוץ. הועדה תדון בהיבטים המקצועיים והכלליים הקשורים לתחום ותגיש המלצות ותוכניות פעולה להנהלות. **מתחם 3:** לאור העיכובים הנמשכים באישור התב"ע ולאחר ייעוץ משפטי הוחלט לפנות לערכאות משפטיות ולתבוע את המנהל כדי לנסות לקדם קבלת החלטה מיידית לאישור התב"ע.

בניה במסגרת התב"ע הקיימת: לאחר קבלת אישור עקרוני ממהנדסת המועצה אנחנו מקדמים בנית 3 בתים חדשים בקיבוץ, במגרש שלא נוצל עד היום לבנייה מעל המתבן של הרפת.

תב"ע למוסד חינוכי / איזור לתיירות: מליאת המועצה אישרה עקרונית את התוכנית (או יותר נכון חלק מהתוכנית)

השקעות. פיזור תחומי ההשקעות והפעילויות שוב מוכיח את עצמו כדברי החכם מכל האדם: הגדלתי, מעשי: בנית לי בתים, נטעתי לי כרמים. העשיתי לי, גנות ופרדסים; ונטעתי בהם, עץ כל-פרי. ו עשיתי לי, ברכות מים להשקות מהם, יער צומח עצים. ז קניתי עבדים ושפחות, ובני-בית היה לי; גם מקנה בקר וצאן הרבה היה לי, מכל שהיו לפני בירושלם. ח פנסתי לי גם-כסף וזהב, וסגלתי מלכים והמדינות; עשיתי לי שרים ושרות, ותענגות בני האדם-שדה ושרות. ט וגדלתי והוספתי, מכל שהיה לפני בירושלם; אף חכמתי, עמדה לי. י וכל אשר שאלו עיני, לא אצלתי מהם: לא-מנעתי את-לבי מכל-שמחה, כי-לבי שמח מכל-עמלי, וזה-היה חלקי, מכל-עמלי.

בימים המיוחדים האלו כמו תמיד, ואפילו יותר מתמיד, כוחנו בערבות הדדית ובעזרה לזולת.

חג כשר ושמח ובריאות טובה לכולם!

דניאל חפץ - יו"ר ההנהלה הכלכלית
יהודה גייסון - יו"ר ההנהלה והמזכירות
דודי בן זאב - מרכז המשק

והיא תתחיל לזרום בצינורות התכנון בקרוב - השטח המיועד לתוכנית הוא מדרום מערב לרפת.

קידום תב"ע ותוכנית אב לקיבוץ: לאור מיצוי כל אפשרויות הבנייה במסגרת התב"ע הקיימת, יש צורך מידי לקדם תכנית חדשה לראש צורים, שתאפשר התרחבות הקיבוץ בבניית שכונה, וכן הקצאת שטחים לייעודים נוספים. הקיבוץ הקצה סכום ראשוני, ואנחנו בשלב של בחירת האדריכל לקידום התכנון. במקביל הוקם צוות חזון של הקיבוץ על ידי המזכירות.

תוכניות משרד השיכון והמועצה לבניית שכונות נוספות בגוש עציון: לאחרונה נודע לקיבוץ כי המועצה מנסה לקדם הקמת שכונה גדולה של כ-1200 יחידות דיור על חלק מהשטחים החקלאיים שראש צורים מחזיקה במשואות יצחק הישנה. לא נערכו עדיין דיונים בין המועצה לקיבוץ על התוכנית.

כמו כן ישנו צוות תכנון של משרד השיכון והמועצה שבוחן הקמת שכונה בצמידות לקיבוץ (גבעת רבדים). צפוי לנו אתגר גדול בניהול 2 האירועים הנ"ל כדי למצות את זכויותינו וכדי לנסות "להוציא מתוך מעז". ככלל אנחנו נדרשים בימים אלו לנקוט משנה זהירות בהוצאות שוטפות במשק ובקהילה וכן בהחלטה על ביצוע

הדס כריסי

בהזדמנות זו אגיד תודה רבה רבה לכל מי שהתגייס להעביר פעילויות ושיעורים כאן כמובן גם לכל הפועלים מאחורי הקלעים ותומכים ועוזרים תודה רבה! אוהבת ומקווה לראותכם בקרוב,

הדס

פינת הנוער

אז באמת נכנסנו לתקופה שאין לתאר! אבל נצא ממנה רק חזקים יותר... אז מה היה לנו בקורונאו? קיימנו שיעורים עם הרב ורדי, גדעון שינדלר ורעות ברוש - תודה לכם!

פינת אקטואליה עם ביינהורן - מקורי וחשוב. ספורט עם חפצי וליאור שכטר - כי בכל זאת צריך לשמור. שיח נשי עם ציונה טבול - היה מדהים ומעצים - תודה! בית מדרש לבנות בימי חמישי בערב איתי ועם שיראל. וכמובן תחרויות יומיות! מה אנחנו עשינו?

שכבה ח המושלמת עשו סרטון קסום! הנוער הבוגר יצר לנו דף לימוד מרתק במיוחד לכבוד פסח. הוקם מערך קניות במכולת למי שצריך, נשמח לעזור! הוקם מערך בייביסיטר קבוע למשפחות שצריכות - יישר כוח לבני נוער המקסימים שלנו!! בימים אלו ממש אנו עובדים במרץ על טקס יום השואה יחד עם נעם שטיינר ואייל אופיר. מקווים לראות את כולכם.

ובלה. היא גדלה בעיר פאשקן ברומניה, למדה בבית ספר יהודי עד כיתה ד', ומשם עברו ילדי היהודים ללמוד בבית ספר של המדינה. החל משנת 1939 החוקים אסרו על היהודים ללמוד, וכך סיימה את חוק לימודיה בגיל 9. בשנה זו השתלט הצבא הרומני על בתי הכנסת היהודיים והפך אותם למגורי חיילים. בשנת 1942 נכנסו הגרמנים לעיר והשתלטו על בתי הכנסת. הבית של סבי וסבתי היה צמוד לבית הכנסת והתחילו הצקות ליהודים. ביזו אותם משכו בזקנים שלהם וזרקו אותם מרכבות נוסעות. סבי שהיה סנדלר והתפרנס מתפירת נעליים חדשות, נלקח גם

הוא לעבוד בחפירת תעלות, וכך מצאה סבתי את עצמה מטופלת בשלושה ילדים קטנים ללא מקור פרנסה. היא התחילה לאפות ביגלה בלילות, ובבוקר יצאה למרכז העיר ומכרה אותם. בערב פסח בשנת 1944 נכנסו הרוסים לעיר והמלחמה בין הגרמנים לרוסים התנהלה מעל ראשיהם. למחרת ליל הסדר הגרמנים אספו את היהודים ואילצו אותם לעבוד בחפירות, והיהודים הבינו שהמצב קשה. הרב של פשקאן, משה לייב פרידמן, הורה לכל היהודים להתארגן לכיוון צפון מערב, לעיר דורוחוי. אחיה ואחותה של אמי יצאו להכשרה בבוקרשט לפני עלייתם ארצה דרך איטליה. אמי נשארה עם הוריה עד עלייתם ארצה בשנת 1951.

הורי התחתנו ברמלה בשנת 1953 וכצפוי גדלתי בבית של ניצולים כשנושא השואה לא דובר כלל. לראשונה שמעתי על קורות חייו של אבי הייתה כשכתי איילה הכינה עבודת שורשים בכיתה ח'. את סיפורה של אמי שמעתי ביחד עם שתי בנותי, באחת השבתות שהתארחנו אצלם.

הורי עלו לארץ בחוסר כל, ובנו את עצמם ומשפחתם בכוחות עצמם, היה קושי למצוא עבודה בשנות המדינה הראשונות. אבי היה אומר "נישקנו את היד שנתנה לנו יום עבודה".

הם חיו חיים צנועים מאוד, כמו שחיו כל האנשים בשנות החמישים והשישים, האוכל היה פשוט, ולא נזרק שום דבר. אם נפלה פרוסת לחם על הרצפה היינו מרימים ומנשקים. אמי נפטרה אחרי מחלה לפני שש שנים ואבי יב"א גר ברמלה, ב"ה בבריאות סבירה מאוד לגילו ובצלילות מלאה.

אבי, זאב גוטמן נולד בשנת 1922 (תרפ"ג), להוריו, יעקב ומטל (לבית אנגלנדר) גוטמן.

אבי הוא הרביעי מבין תשעת ילדיהם. הם גרו בכפר רמטין שבחבל מרמורש.

אבי מספר על יחסי שכנות טובים עם הגויים בסביבתם, היהודים היו בעיקר סוחרים.

הוא מספר שבאוגוסט 1941 נחקק חוק גזעני בהשראת חוקי נירנברג. חוק זה הגביל מאוד את חופש הפעולה של היהודים. הם נאלצו לפתוח את החנויות בשבת, אך תושבי הכפר הלא יהודים, כיבדו את היהודים ולא נכנסו לקנות כי ידעו שהיהודים לא עושים עסקים בשבת.

הוא גויס בשנת 1942 לצבא ההונגרי ועסק בחפירת ביצורים. החיילים ההונגרים התעללו ביהודים.

יהודים רבים מתו מקור, רעב ועבודה קשה. אחיו הבכור היה מגויס ושתי אחיותיו (שאחת מהן הייתה נשואה) לא גרו עם ההורים.

בבית נותרו ההורים וחמישה אחים צעירים יותר, והקשר עם שאר האחים נותק לחלוטין, רק מכתבים ספורים המשיכו להגיע מאחת האחיות.

הונגריה נכבשה ע"י הגרמנים במרץ 1944 ובאותה שנה, באסרו חג של שבועות, נלקחו כל תושבי המחוז למשרפות אושוויץ. כאשר נכבשה הונגריה ע"י הצבא האדום, אבי, ביחד עם כל היהודים, הועסקו בביצורים על גבול אוסטריה והיהודים ששרדו עד כה, הוצעו בצעדות המוות למחנות הריכוז. אבי הגיע במשקל 38 ק"ג למטהאוזן, שם שוחרר ע"י הצבא האמריקאי.

אחרי השחרור הוא חשב לחזור לכפר שלו לבדוק האם נשאר מישהו מהמשפחה, בשלב זה הוא פגש ידיד מהכפר שסיפר לו שאיש לא שרד, והוא ויתר.

הוא הגיע לישראל בשנת 1948 ישר למלחמת העצמאות (אחרי הכשרה צבאית ב"קיבוץ" באיטליה).

הוא נשלח לקרבות באזור פלוג'ה בדרום, והוא מספר בבדיחות, איך מפקד הנגמ"ש דיבר עברית, הנהג דיבר הונגרית ואחרים דיברו אידיש בלבד. וכך ניהלו את המלחמה.

אמי ז"ל, שרה לבית פישר, נולדה שלישיית להוריה דוד

נוער שונות, אבל בעיקר כדי לחבר אותם למקום, לאדמה ולעבודה.

מבחינת הקשר של הנוער לקהילה - בשיתוף פעולה עם הדם וחגית, לקחנו על עצמנו לנסות ולשלב את הנוער עד כמה שניתן בפעילות הקהילתית, כשותפים אמיתיים ולא ככוח עבודה בלבד. כך שבימים אלו יש נציגים של הנוער שעובדים עם ועדת תרבות על הכנת טקס יום השואה וכבר בפסח זכינו כולנו להנות מהמשחק הקהילתי שבהכנה שלו לקחו חלק פעיל נציגים של הנוער שעשו עבודה מדהימה.

אז מה היה לנו במשחק? הבנו שכולנו נהיה תקועים בבתים בחול המועד הזה, ורצינו ליצור תחושה קהילתית ולייצר פעילות מאווררת שתתאים לגילאים השונים. החלטנו לשלב בין משימות וחידות ולשלוח אתגר כל שעה. לבחור את הרעיונות היה יחסית קל - קצת בישול, קצת חידות, קצת פעילות, מקומות בארץ ושירים ישראליים. אבל סוד ההצלחה היה ההתגייסות של הנוער וההתגייסות של המשפחות. סרטוני המשימות הכניסו לאווירה ואנשים הפגינו ידע ויצירתיות מרשימים שעשו חשק לעוד. חידת זיהוי המקומות הייתה מאתגרת מאד, וכך גם זיהוי התחלות השירים. בגזרת חידון האימוג'י אחת המסקנות היא שיש אינסוף דרכים לכתוב את השם מאהר (מאאר, מהר, מעאר, מאר, מהאר, מער ואפילו אחמד...) אבל גולת הכותרת של היום הייתה תחרות הממים שעוררה פרץ יצירתיות וצחוק על המצב המוזר הזה שכולנו נקלענו אליו... אה כן, וגם היו שם כמה יחידים סגולה שחשפו בפירמידות שלהם מאגרים של נייר טואלט וביצים והוציאו לכולם את העיניים.

בסופו של דבר כולנו חזרנו הביתה (מהבית), לא עייפים ומרוצים וכל מה שנשאר הוא להתפלל לחזור לימים של שגרה ועשייה קהילתית משותפת בטבע ולא דרך מסכים. ולסיום רק עוד דבר אחד - תודה גדולה לנוער שנרתם למשימות השונות. אנחנו יודעים שגם עבורכם התקופה הזו מאתגרת ולא פשוטה ומעריכים מאד את כל מי שהתגייס לעזור ולהתנדב. אנחנו מקווים שתרגישו תמיד חלק מהקהילה ושהעשייה שלכם תהיה משמעותית ותעשה טוב גם לקהילה וגם לכם.

ביקשו ממני לכתוב לעלי צורים על המשחק היישובי, אבל אני מרגישה שאני חייבת להתחיל הרבה קודם כדי להסביר מה הוביל אליו.

לפני חודשיים בערך ערכנו סקר בקרב בני הנוער ביישוב. שאלנו אותם על הקשר שלהם לראש צורים, על מה טוב להם כאן ומה חסר, על חשיפה שלהם למצבי סיכון ועל מה זה ראש צורים עבורם. היה מרתק לראות את התשובות ואנחנו עדיין מעבדים אותן מתוך שאיפה לקדם מהלכים שיהיו משמעותיים לנוער.

קודם כל היה משמח מאד לראות שהרוב המכריע של הנוער מרגישים גאווה ושייכות למקום. יחד עם זה, כששאלנו על ביקורת ורצונות שלהם על שני דברים בולטים: הראשון הוא התחושה שהנוער מתנהל במנותק מהקהילה, וגם כשהם מתבקשים לעשות דברים הם מרגישים כאילו רק מפעילים אותם ו"מנצלים" אותם. העניין השני שעלה היה הרצון העז שלהם להרגיש חלק מהעשייה הקיבוצית. היה מדהים ומרגש לגלות ש-93% מבני הנוער הביעו רצון לעבוד בענפים השונים.

זמן הקורונה זימן לנו אתגר - גם ברמה האישית וגם ברמה הקהילתית הכול נעצר. גם בוועדה הרגשנו שתוכניות שהתחלנו לקדם נתקעו, ולא ברור מה עושים עכשיו. זה המקום להודות לישראל הקומונרית ולצוות המדריכים שממשיכים לקיים פעילויות וקשר עם החניכים, גם בצורה וירטואלית, ולהדס רכזת הנוער שריכזה מתנדבים וארגנה לוי"ז מגוון של שיעורי זום לנוער, שאותם העבירו מתנדבים רבים מהקהילה. ברמה הקהילתית היה ברור שצריך את הנוער כדי להתגייס לצרכים השונים שעולים בקהילה, והנוער התנדב והתגייס למשימות השונות - ליווי ילדים עם צרכים מיוחדים, בייביסיטר למשפחות עם הורים עובדים וכמובן - המרכולית. ברגע שהתחיל סגר על הרשות הפלסטינית עלה הצורך שהנוער יתגייס גם לעבודה החקלאית וההתלהבות הייתה רבה, אלא שבסוף היה צורך במעטים וכגודל הציפיה כך גודל האכזבה. חשוב לנו להעלות את הנקודה הזו כי אנחנו מאמינים שצריך לחשוב ברצינות איך מאפשרים ליותר בני נוער לקחת חלק פעיל בעבודות השונות בענפים - גם כדי לממן כך פעילויות

משימת ה-חמים:

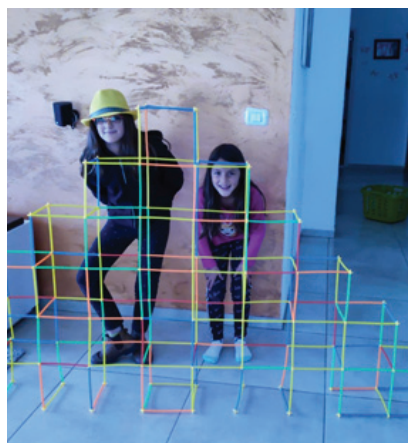
שחזורים מימי בני עקיבא:

משימת סנדוויצים מקוריים:

משימת בניית מגדל:

ושיעורי תורה נוספים בזום, וכן קבוצות הוואטסאפ, תפסו מקום מרכזי בחיינו.

קבוצת 'כאן זה בית' - הפכה לקבוצה של פירגון ועזרה הדדית על כל המשתמע מכך. הוקמה קבוצה ושמה 'רעיונות לפעילויות לילדים בתקופת הקורונה'. קבוצת 'מידע-ראש צורים' - הוחלט לצמצם כמה שיותר פעילות ולהפכה לצינור עדכונים מסודרים עיקרי עבור הקהילה. המועצה גם היא הקימה קבוצה ייעודית עבור בעלי עסקים. ריבוי הקבוצות מאפשר לאנשים לבחור לאיזו קבוצה ברצונם להצטרף ע"מ שלא לטבוע בים המידע שנשלח, ומשאר פניות את הקבוצות שנועדו להעברת מידע חשוב.

ועדת תרבות דואגת לפעילות אקטיבית לכולנו - הם כבר גרמו לנו להצטלם, לרקוד, לכתוב מילות עידוד, ובסיום כל משימה קיבלנו סרטונים משמחים לשבת ולחג אשר ללא ספק העלו את המוראל האישי והישובי. מעניין מה תהיה המשימה הבאה...

הוועדה הקימה ערוץ יוטיוב יישובי שלשם מעלים את כל הסרטונים ותכנים נוספים לטובת המוראל של כולנו. בנוסף, הוועדה התכנסה יחד עם נציגי הנוער וועדת חינוך והחלו בבניית טקסי יום השואה, הזיכרון והעצמאות האלטרנטיביים. אנו מצדיעים לכם על הפעילות האינטנסיבית בתקופה נטולת ימי החסד שנקלעתם אליה! (זוכרים שהוועדה הזו התחדשה ממש לפני רגע?)

יאללה בלאגן בעודנו ישובים בתוך הבתים הגיעו לעודד אותנו מבחור ניידת השמחה של ארץ האיילים וניידת שמחה מטעם המועצה שהגיעה לשמח פעמיים, ומבפנים **יוחאי כהן** יחד עם ועדת תרבות וליאור שכטר ברכב הבטחון.

התארגנויות ספונטניות נוספות כגון שירה בציבור ברחוב אחד, קבלת שבת מוזיקאלית בשכונה אחרת ותיקלוטים של **חפצי** בשמחות השונות מעלות חיוך רחב על הפנים ומחממות את הלב פעם אחר פעם!

ועדת צדקה דאגה ועודנה דואגת להציע סיוע למשפחה או אדם הזקוקים לתמיכה כספית בתקופה זו.

חולים כאשר התברר שיש לנו חולי קורונה ראשונים (ונקווה שגם אחרונים, **רפואה שלמה** כמובן!!) נוצר צורך להיערך מחדש הן במרכולית והן במזכירות. אני חייבת לציין שכמות האנשים שהציעו הצעות ייעול ואת עזרתם הייתה מרשימה!

שוב, הודות לצוות ערבות הדדית יחד עם **צוות לוגיסטיקה** שהוקם מראש כהערכות לתרחישים שונים כגון זה, הכול עבד כמו במבצע צבאי: הוזעק צוות לסגירה מיידית של אזור המשרדים, הוקם צוות חיטוי למרכולית ולמשרדים,

"תמיד לזכור לרגע לעצור, ולהודות על מה שיש ומאיפה שבאנו"

כשנעמה פנתה אלי לפני פסח, בבקשה לכתוב לעלי צורים אודות הפעילות בתקופת הקורונה, נמצאתי גם אני כמו כולם, בתוך אי וודאות גדולה, בתוך נהלים ותקנות שמשתנות כל יום ובתוך פעילות יום יומית שהקשתה עלי לשבת ולכתוב. אך לקראת סוף החג כששלחה תזכורת נוספת, חשבתי לעצמי שאכן אנו עדיין בעיצומו של אירוע שאת סופו קשה לצפות, אבל ישנה תחושה של משהו שמתאזן ומתיישר ולכן ארשה לעצמי לסכם קצת מן החוויות האישיות והקהילתיות.

אז מאיפה מתחילים?

בידוד ראשוני! בהקשר הזה, מיד קופצת לי לראש **"ועדת ערבות הדדית"** שאלמלא הייתה כה יעילה ובעלת תשתית חזקה בישוב שלנו, בהחלט היה לנו הרבה יותר קשה ומאתגר. וועדה זו הפעילה את המערך שלה מיד כשהחלו הבידודים הראשונים עוד לפני פורים, וביעילות הושיטו יד לעזרה לכל מי שהיו זקוקים לכך.

לאחר מכן, עם התפתחות האירועים, התרכבו המבודדים, הוקשחו ההגבלות ונאסרו התקהלויות ואנו הגברנו את קצב הישיבות במאמץ לתת מענה לכל מה שהונח בפנינו.

נוער ובני עקיבא, בתחילה, בין היתר, פעילות בני עקיבא בארץ כולה הופסקה ו**ישראל הקומונרית** כמו כל שאר הקומונריות נשלחה מיד הביתה. זה לא עצר את ישראל שמהבית המשיכה להפעיל את צוות המדריכים ויחד הפעילו ויזמו פעולות מקסימות כמו פעילויות זום, תמונת היום, אתגר היום, אתר אינטרנט סניפי, הפקת סרטונים לקהילה ועוד.

ועדת חינוך והדס רכזת הנוער התכנסו והחלו לגבש רעיונות, כיצד לסייע לכלל בני הנוער שעתידיים להפסיק להתקהל אף הם. לצלוח זאת בכיף ככל שניתן. הדס בנתה פעילויות מרחוק עבור בני הנוער בשיתוף מתנדבים מכלל הקהילה. נוסף לכך, הופעל מערך עבור ילדים בעלי צרכים מיוחדים, והוצמדו חונכים קבועים לכל מי שהיה זקוק לסיוע לעבור את התקופה המאתגרת הזו.

לאורך כל התקופה, **בני הנוער**, הציעו עצמם לעזרה מגוונת, בחקלאות, בחינוך, במרכולית, בסיוע לאוכלוסיית בני ה-60+, בהפקת סרטונים להרמת מוראל ומעל כולם, המשחק היישובי שנהגה והוצע לפועל ע"י בני הנוער וועדת חינוך ואין לי ספק שהמשחק היווה תחליף מכובד ביותר לטיול היישובי.

זום ו-וואטסאפ אין ספק ששיחות הזום נמצאו כפתרון מייצר קהילתיות למרות הריחוק הפיזי. שיעורים של הרב

קצרה היריעה מלהכיל את שמות כל העוזרות והעוזרים שפתחו ליבם ופעלו לטובת כולנו בסתר ובגלוי, ברכות טובות על ראשיכם!

נכון שלא בחרנו בתקופה המתגרת הזו, אך היא מזמנת לנו שלל רגעים יפים ומרגשים שחובה עלינו לנצור ולהודות על מה שיש, כמילותיו של עידן רייכל:

”מכל הרגעים בזמן
למצוא אחד לאחוז בו להגיד שהגענו
תמיד לזכור לרגע לעצור
ולהודות על מה שיש ומאיפה שבאנו.”

הופעל מערך עובדים חלופי וניהול בשלט רחוק על ידי שרון ראש ושרון גרין. התגובה המהירה הובילה לכך, שהמרכולית נפתחה למחרת כרגיל, (טיפה באיחור) תחת הקפדה על הנהלים החדשים וגם המשרד חזר לפעילות הודות למתנדבות.

מקרים ותגובות היו לנו לא מעט אירועים בישוב שדרשו חשיבה יצירתית – חתונה, שבעה, נישואים אבלים, חגיגות בר ובנות מצוות, ברית, מעבר של זוג טרי לישוב ועוד. בכל האירועים הללו, ניכרה העבודה של כלל הוועדות, חינוך, עזרה הדדית, תרבות, דת, ברוכים הבאים ובישולים ליולדות, כל אלו בהובלת צוות ההנהלה וסליחה אם שכחתי משהו...

מה-קורונה? | אורי דיטור

לדעת מתי ללכת, אי אפשר לחכות עד שימצאו חיסון זה יכול לקחת שנים.

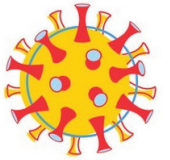
אז בנימה זו נראה לי שסיימתי ואמרתי את כל מה שיש לי להגיד. אני מאחלת לכולם רק בריאות, ומבקשת שתקשיבו להנחיות (וגם על הדרך שימו מסיכה, אלכוהול, כפפות וחליפה מגניבה של רופאים) יאללה ביוש!

אז אמרו לי לכתוב על הקורונה, מה כבר יש להגיד עליה? עוד איזו אחת שהחליטה לנפוש בסין ואז ארזה לה מזווה ועשתה טיול מסביב לעולם, זה היה בסדר איכשהו עד שהיא הגיעה לארץ.

מאז שהיא הגיעה הכול השתנה (לא שאני מחדשת לכם משהו). בהתחלה זה היה עוד בסדר, היו שניים שלושה חולים וכל מי שחזר מחו"ל היה צריך להיכנס לבידוד. אבל זה החמיר ברגע שביטלו את הלימודים, פה הבנתי שהמצב ממש קשה. מצד אחד שמחתי שאני יכולה לקום מאוחר ולעשות מה שאני רוצה, אבל אחרי זמן קצר הבנתי שהמצב הזה באמת ממש לא תקין והוא חייב להיפסק. אשכרה משניים שלושה חולים זה עבר לעשרת אלפים חולים וזה רק פה בארץ.

רק לפני כמה ימים קלטתי שהעטלפים הם אלו ששרים את השיר "אני ואתה נשנה את העולם". חשבתי על מה שהיה לפני, היה עולם שאפשר ליהנות ממנו, היה אוויר שאפשר לנשום בלי שיהיה לך משהו שחוסם את זה (אני לא אשקר שבהתחלה ממש התלהבתי מהמסכות. אבל אחר כך היה איזושהו קושי). עכשיו אי אפשר לצאת מהבית בלי ששוטרים יעצרו אותך ויגידו לך לחזור, ועכשיו האטרקציה הכי גדולה זה ללכת לסופר. לא אשקר אם אגיד שזה ממש הגניב אותי שאנחנו הולכים להיות בדפי ההיסטוריה, ושבוע 50 שנה ילמדו על שנת 2020 בבתי הספר. אבל כמה אפשר? כאילו יש די ויש חאלס, ובתכל'ס שניהם אותו הדבר, אז גברת קורונה היקרה, אני פונה אלייך עכשיו ומבקשת יפה: בבקשה תלכי כבר, בנאדם ונגיף צריכים

חתונת הקורונה

שרית שוסהיים |

לתחושות של אילת, שפתאום מחתונה רבת משתתפים עומדת לקיים את חגיגת החתונה שלה בחצר הבית, בכמות קטנה של אנשים. כן, הייתה שם גם נימה של אכזבה וכאב. מעבר לכך תצטרכו לשאול את אילת. לי הייתה שם הוויה חזקה והכרעה מתמדת בכל סיטואציה כמה אני מובילה, וכמה אני נמצאת בתוך מגוון הרגשות. המצב דרש הרבה כוחות נפש, האטה וזמן של שיחות והפנמה שלא אפשרו "לברוח" רק למעשים ולהחלטות. וזה הנכיח אותנו מאוד בתוך הדבר הגדול הזה שעברנו.

מעבר למה שקרה בתוך הבית, מהר מאוד זה יצא החוצה, למעגלי היישוב. וגם שם קרו דברים שמספקים עוד שעות וימים של הצפה רגשית וחומר מופלא למחשבה ולהודיה. דרור ואני דברנו על כך רבות, וזה ממלא אותנו עד עכשיו בתחושת חמימות והודיה. את יודעת ומרגישה בשוטף שאת מוקפת אנשים טובים, אבל פתאום לקבל את זה בגל ענק, בשטף מגוון של אהבה זה מפעים, אין מילים לבטא זאת. עד עכשיו אני "עפה" מזה בתוכי, עם הכרת הטוב, עם למידה גדולה על איך אני רוצה להיות. החל מדמויות שפשוט הגיעו הביתה, היו איתנו מהרגע הראשון, נתנו הרגשה שהכול אפשרי ובכלל קל, וירדו לפרטים הכי מעשיים (אורי שכטר, חן רוזנצוויג, אלדד שוסהיים) שולחנות, מיקום החופה, הזמנה לחצר לקראת החופה (שנדרר), הרב

ורדי שתמך בכל ההיבטים ההלכתיים ונתן מענה מידי ותרם המון להרגעת המצב, עוגות וזרי פרחים שנשלחו הביתה. כל פרח, כל מחווה כזו היא דבר עצום. עצום. וכן מיילים וואטסאפים שמבקשים לעזור ככל הניתן, וחברות שבאו וקיבלו את הכיבוד וסידרו את השולחנות לפני בזמן החופה (אריאלה סימון, חגית פיינגאלד, מוריה יסלזון) ובני נוער מדהימים שפשוט התמקמו פה והיו לאורך החתונה (בטוח שכחתי מישהו אבל מעדיפה לכתוב). גם את ההיבטים האסתטיים רכשנו מבעלות מקצוע בתוך היישוב וזה היה כיף ומחבר (רוני רוקח-כהן) שעיצבה את כיסא הכלה ואת החופה, ושלהבת איתם שאיפרה את אביטל, אפרת ואותי...).

חתונת הקורונה של אילת (שוסהיים) ואורי גיל-עד מנקודת מבטה של אם הכלה....

החתונה של אילת וגיל-עד בצל הקורונה הצריכה קבלת החלטות בתוך מציאות מעורפלת, כשהחתן והכלה חווים בעצמם את כל המהומה סביב הקורונה, ומצפים לחתונתם שעתידיה להתרחש עוד שבועיים. תוך שעות הסתבר שאפילו פחות מזה, כי ביום חמישי בערב, שבוע וחצי לפני החתונה התקשרו מהאולם ואמרו לנו שלא נוכל לקיים בו את החתונה. היינו צריכים לבשר זאת לאילת בשעה שהיא עוד לא עיכלה את זה שיש רק מאה מוזמנים... תוך שעות

בודדות החלטנו להקדים אותה ליום שני, שבוע לפני המועד המיועד. רצינו להספיק לחגוג עם 100 איש, שנראו באותן שעות כאירוע המוני... ידענו שתוך זמן קצר נתבשר על ירידה ל-10 מוזמנים והזמן דחק. באותן שעות גיליתי את מה שוודאי רבים מכם חווים על בשרם לאורך החיים, שכשקורים דברים בקנה מידה גדול מתגלה מעין אפשרות בפני האדם לשאת עצמו על גבם ולגדול מהם, לראות נקודות מבט חדשות, וגם להתחבר לרגשות ותובנות עמוקים שהיו מצויים בו תמיד והנה הם מקבלים הזדמנות לצאת לאור, מצב שלא תמיד מתאפשר לצערנו בשגרה. לפעמים דווקא מצב לא נורמלי יכול לחבר את האדם למקומות הכי פנימיים, אמיתיים, בריאים שבתוכו. אלה דברים

שקל עכשיו לומר בדיעבד, אבל חשוב לי לחשוב עליהם וללמוד מהם גם לעתיד. בתוך המציאות שהיינו בה באותן שעות זה היה יותר מורכב. במרכז העלילה ניצבת אילת הכלה שאם תרצו תוכלו לבקש ממנה לכתוב את הסיפור מנקודת מבטה. זה יהיה מעניין מאוד. על כל פנים מצאתי את עצמי מהלכת על גשר צר, שמצדו האחד היו בו אנרגיות של פעלתנות, של קבלת החלטות ויישום מהיר, ובעיקר - רצון להיכנס למצב נפשי נכון שהוא הכי חשוב - התחברות למעמד, לחתונה, לדבר הגדול עצמו, לראות את השמחה העצומה ואת האור הגדול שנמצא, ובו בזמן להחזיק בתוכי קריאה ודרישה להיות רגישה, סבלנית מאוד וקשובה

אילת עצמה התארגנה כאן בבית עם חברותיה המדהימות נעמה פרץ (יסלזון) ויאירה ירחי (גייסון), שליוו אותה והיו נפלאות לאורך כל התקופה, וכאמא אני מלאת הכרת הטוב על כך. ההתארגנות בבית הייתה רגועה, שמחה, והכלה הייתה פשוט מהממת. שמחתי בכך בכל לבי.

כיסא הכלה הוצב בחצר הבית, וזה ריגש אותי מאוד. הבית והחצר כאילו מעמיקים את שורשיהם, אתה הרי שייך אליהם וחי במרחבים הללו, אבל פתאום נוצקת בהם מציאות חדשה נוספת. בבוקר החתונה השכמתי קום ושתלתי בגינה מעל 100 שתילי פרחים כדי שיהיה צבעוני וחגיגי. (זו הייתה תרפייה נהדרת) הפרחים עודם מחייכים אלינו בימים אלה ולפריחה הזו יש משמעות מיוחדת. חדר הייחוד של

הזוג הטרי היה עד כה מעין חדר משפחה, חדר בלאגן, חדר אורחים. ועכשיו הוא שורדג, קיבל שם ומעמד חדש. בחופה עצמה עיניי השתהו לרגעים על אנשים טובים מהישוב שבאו לשמוח איתנו. פשוט שמחו איתנו ובאו להיות. זה הוריד דמעות מעיניי. המחשבה שאנשים באו לחופה באופן הכי משפחתי הכי קהילתי לשמוח ולשמח היא מופלאה ומחזקת מאין כמותה. מאור העיניים, הברכות שיצאו מעומק הלב, המפגשים גם ימים אחר כך עם שיתוף מחשבות ותובנות, והתעניינות כנה בשלום הזוג הצעיר, מה יש לומר? ככה זה היה צריך להיות מלכתחילה, לא? רוצה שוב להודות בשם דרור ובשמי לכולכם, על פתיחת הלב, על המקום והאנשים הנפלאים שכאן. תם ולא נשלם.

אחרי הקורונה יעקב דרורי-רנבאום

כְּשִׁישׁוּב הַשָּׁקֵט לָאָרֶץ
כְּשִׁתְּשֶׁךְ קַקְפוֹנִיַת הַמְסֻרוֹנִים
כְּשִׁפּוּג בְּמַעַט רֵיחַ הַפֶּחַד
כְּשִׁתְּמוֹסֶס הַפְּרָדְנוֹת הָאֲחֵרוֹתִית

אִז שָׁכַם אֶל שָׁכָם יָגַע
בְּמֵאֵמֶץ הַשְּׁקוּם הַנִּפְשִׁי
שֶׁל נִשְׁמַת עִמָּנוּ הַקָּצֶרָה
מִפְּאֵת מִסְכּוֹת וּמִסְכִּים

וּכְשִׁישׁוּב הַהֶמוֹן לְרַחוּבוֹת
בְּפָנִים גְּלוּיוֹת, בְּיָדִים חֲשׂוּפוֹת
וּכְשִׁיפְחַת מִצַּג הַצָּג
וְהַשְּׁגֶרָה תָּשׁוּב גַּם אֶל הַלֹּא-נֹדֵעַ

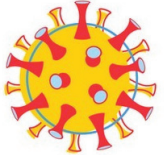
אִז נִצְטָרֵךְ מִלְּדִינוּ לְהִשְׁכִּיחַ
אֶת שְׁלִמְדָנוּם בִּימֵי מַחְלָה
אֶת הָרְחוּק וְהַחֲשָׁשׁ שׁוֹב נִנְיָח
לְטוֹבַת מַגָּע שֶׁל נִחְמָה

וּכְשִׁישׁוּב הַשָּׁקֵט לָאָרֶץ
כְּשִׁהֲסָגַר יוֹסֵר לְרוּחָהּ
וְחָצַר שׁוֹב תְּהִיָּה רַק חָצַר
וּמִרְפֶּסֶת תָּשׁוּב לְמִקְוֵה

אִז אֶת יְמֵי הַבְּדִירוֹת הַמְזוֹהֶרֶת
שֶׁל חֲדוֹת מִשְׁפָּחָה בְּבִיתָהּ
נִבְקָשׁ בְּמִדָּה לְשִׁמֹּר
וּלְהִשְׁמֹר מִרְחוּקָה הַשׁוֹחֵק
שֶׁל עֲבוֹדַת הַשְּׁגֶרָה הַבְּרִיאָה

פֶּסַח, מִצְרִים
וְכִכָּה תֹאכְלוּ אוֹתוֹ
בְּתִיכֶם מִסְגָּרִים
נַעֲלִיכֶם בְּקֶרֶן זֵוִית
רְגְלֵיכֶם לֹא מִצָּאוּ מְנוּחַ
בְּתַחוּם מְאֵתִים אֲמוֹת,
וְיָדֵיכֶם אֵינָן רְמוֹת.
וְאֶכְלֶתֶם אוֹתוֹ
בְּלִי חֲפִזוֹן
אִישׁ בְּבֵית-אֲבוֹת,
אִשָּׁה בְּבֵית.
וּבְאֵין כּוֹכָבִים בְּחָצֵר אוּ עַל גֶּגֶץ
וְאִם יִמְעַט הַבֵּית
מִהֵיוֹת שְׁמַחַת חֵג,
וּלְקוֹל הַשָּׁכֵן
הַקְּרוֹב אֶל בֵּיתוֹ,
אִישׁ לְפִי יָכֹלוּ, בְּמִכְסֵּת נִפְשׁוֹת
תַּעֲשׂוֹן אוֹתוֹ.
לְמַעַן תּוֹדֶה עַל כָּל
חַי וְנוֹשֵׁם
וְהִגְדַּת לְבָנֶךָ כִּי
פֶּסַח הוּא
לְהִשָּׁם

צרכים מיוחדים בימי קורונה

מוריה יסלזון

לחן (תסמונת דאון בת 25) שגרה בדירה של בנות עם צרכים מיוחדים, ולא נמצאת בבית פיזית אך מאוד מאוד נוכחת בדאגות ובמחשבות שלנו בתקופה זו.

מיד אחרי פורים חן חזרה לדירה שלה. היא שמחה מאוד לחזור אחרי שהייתה בבית כמעט חצי שבוע. חן מאוד אוהבת את הדירה, את הבנות. היא ממש מרגישה שם בבית. ואוהבת להיות בדירה יותר מאשר בבית, כי שם יש לה חברות וסביבה שמותאמת לצרכים שלה. אז את תחילת הסגר חן עשתה בדירה. כבר מהימים הראשונים כשנסגרו בתי הספר והגנים (גם זה שחן עובדת בו) היא בעצם נשארה בדירה ולא יצאה ממנה (גם לא 100 מטר). בתחילה הבנו שצריך להיערך לתקופה ארוכה בדירה, ואספנו את כל המשחקים שכבר לא היינו צריכים בבית ומתאימים לגיל ההתפתחותי שלה ושל חברותיה. ונסענו להביא להם קצת ציוד שיהיה להם מה לעשות. לקראת השבוע השני קיבלנו מחן טלפון שהיא נשארת לעוד שבת בדירה. האמת שהיא מאוד שמחה להישאר ואנחנו הבנו שכך הכי טוב, ולא נורא כי עוד שבוע וחצי פסח ואז היא תבוא. אבל אז קיבלנו הודעה מהנהלת מערך הדיור, כי לפי כללי משרד הבריאות, אפשר יהיה לצאת לליל הסדר רק בתנאי שיוצאים לשבועיים. רצינו מאוד שחן תבוא לחגוג איתנו את ליל הסדר, אבל גם ידענו כמה קשה יהיה לה לא להיות בדירה במשך שבועיים רצופים. החלטנו להשאיר את ההחלטה לחן. חשבנו שהיא מסוגלת להבין את המשמעות ולהחליט מה טוב בשבילה. כשדיברנו איתה היא כמעט פרצה בבכי "מה אני לא יבוא לליל הסדר?" אמרנו לה שהיא יכולה לבוא רק בתנאי שתישאר בבית לשבועיים והיא החליטה לוותר על הבית לטובת הדירה.

איך מרגישים הורים כשהילד שלהם מעדיף את החברים על פני הבית? אני חושבת שכמו עם הילדים הרגילים, יש צביטה בלב. מה לא עשיתי נכון? אבל אחרי שגמרנו לחוש את הצביטה בלב חשבתי שכמה טוב שיש לה מקום כזה שכי"כ טוב לה בו. שלא שווה להקריב בשביל כמה שעות של נחת שלנו (בליל הסדר) שבועיים של קושי שלה. לליל הסדר תמר התנדבה לנסוע לחגוג עם כל הבנות בדירה (וכך הצטמצם לו הסדר שלנו) וכך הצליחה גם להרגיע את רגשות האשמה שלנו.

הגעגועים עזים, גם שלה וגם שלנו. אנחנו קופצים לבקר כשמותר, וגם אז רק לזמן קצר ורק מחוץ לדירה. ומחכים שכל זה יגמר במהרה.

בימים אלו כולנו משפחות עם צרכים מיוחדים. הכניסו אותנו לתוך מבצרנו, ביתנו, ואמרו לנו קדימה, תסתדרו. שינו לנו את השיגרה, במקום לקום בבוקר ולצאת לעבודה/ בית ספר/גן אנחנו קמים בבוקר לעוד יום כמו אתמול בתוך הבית. אנחנו כולנו בסרט הזה של המרדף אחרי השפיות בשבועות האחרונים. ארוחת בוקר, לימודים/משחק עם הילדים שעת יצירה קצת מסך זום עם המורה, זום עם החברים, ארוחת צהריים, התאווררות קצרה בחצר, עוד משחק, מחפשים ספר/סיפור שיהיה לילד עוד משהו לעשות. ארוחת ערב, מקלחות, מסדרים את הבית, מכבסים וכו'...

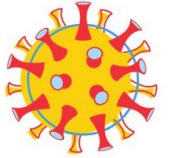
נסו להכניס לתוך שיגרת החירום הזאת את הילד עם הצרכים המיוחדים, שלא מקבל טיפולי פיזיותרפיה כבר 3 שבועות, ומסרב לשתף פעולה. ואנחנו צריכים להפוך מאמא או אבא למטפלים, ונכנסים לעוד עימות איתו על עוד משהו שחיוני לו כמו אויר לנשימה. או את הילד החרד, שהשגרה השתבשה לו, ושום דבר כבר לא בטוח לו בחיים, אין לו מנוח, והוא כל הזמן רוצה לברוח מהבית (שבכלל אסור לצאת ממנו) ו/או נכנס לתוך התקפי חרדה, ולא מוכן לעזוב אותך לרגע (גם לא בלילה). מרוב חרדה הוא לא מפסיק לצעוק ולהרביץ בבית, ומותח לך את הקפיץ עד לקצה... ואת צריכה לשמור על פרופיל נמוך ועל רוגע. עד שגם את יוצאת מהכלים ומתפרצת ואח"כ אוכלת את הלב איך זה קרה לי. ומצד שני חושבת כל הכבוד לי, שזה לא קורה לי יותר.

איך מריבות רגילות בין אחים רגילים יכולות להפוך למהומת אלוקים רק כי "הוא הסתכל עלי". ולכי תסבירי לילד בן עשרה + שאפשר לנסות ולהבליג....

איך את מחכה למתנדב שאמר שיבוא לשחק עם הילד אבל ברגע האחרון לא הגיע כי.... ושוב התערער הבטחון של הילד (וגם שלך) אם אפשר לסמוך על אחרים.... אך יש גם חונכים אלופים שכן מגיעים בהתמדה ובמסירות, ומאפשרים למשפחה לנשום ולהתאוורר אפילו לשעה קלה, והופכים את החיים מקטסטרופה לאפשריים (וזה ההזדמנות להגיד תודה לכל הטורחים בעניין).

כל אלו שיתופים ששיתפו אותי חברות מראש צורים, אימהות לילדים עם צרכים מיוחדים, שמתמודדות יום יום ושעה שעה בתקופה הלא נורמלית הזאת.

אני רציתי לשתף אותכם קצת במה שעובר עלי בתור אמא

ואת ראובן טבול בקולו מזמר. ואת אלעד לוי נושא קריש, ואת שינדלר. וברכת כהנים ממשפחת כהן אלינו שלוחה. אפילו שומעים במעלה הרחוב את דרור שוסהיים מחזן... וכל הרחוב שר וכל הרחוב תפילה זכה בוקעת רקיעים... והתפילה חזקה ומנצחת את הרוח והגשם. ואת הדמעות... ואני אומרת לאלוקיי תראה, תראה אבא כמה אנחנו אוהבים אותך!!! ולא מוותרים על תפילה במניין בשבילך. אפילו שקשה, אפילו שנגזר עלינו לנדוד ממשכן המעט שלנו. אנחנו לא מוותרים עליך!!! "מן המיצר קראתי י-ה ענני במרחב"... הרחוב. שמה השעה הזו שעת רחמים ועת רצון מלפניך!!!!

נתקלתי בפייסבוק בשירת המרפסות והרגשתי שהיא בדיוק מתאימה (הזכויות שמורות לאלחנן יונס, לאחר רבי נחמן ונעמי שמר כמובן):

שירת המרפסות – פסח תש"פ

דע לך
שכל מתפלל ומתפלל
יש לו ניגון מיוחד משלו
דע לך
שכל מרפסת וחצר
יש לה שירה מיוחדת משלה
ומשירת המרפסות
נעשה ניגון
משותף
כמה יפה
כמה יפה ונאה
כששומעים השירה שלהם
טוב מאוד
להתפלל ביניהם
ובשמחה לעבוד
את השם
ומשירת המרפסות
מתמלא הלב
ומשתוקק
וכשהלב
מן השירה מתמלא
ומשתוקק
אל ארץ ישראל
אור גדול
אזי נמשך והולך
מקדושתה של הארץ עליו
ומשירת המרפסות
נעשה ניגון של הלב.

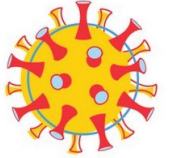
הו קורונה שלי ההיית או חלמתי חלום???

כבר חודש שלם אנחנו בבית. לפעמים אני צריכה לצבוט את עצמי ולהצטבט - איי זה אמיתי!!!
אנחנו בעוצר. כל העולם עצר מלכת וגם אנחנו. בתוך ארצנו, בתוך קיבוצנו, בתוך שכונתנו ובביתנו... ואנחנו זה רק מה שנקרא המשפחה הגרעינית. אבל אנחנו נתמודד עם זה ביחד וכל אחד לחוד.

אני מרגישה שזה לא התרחש סתם בימים אלו של פסח, יש לכך משמעות. אנו משירים מעלינו את כל החמץ. את כל מה שכבר אין בו צורך יותר. אני מחליטה בבוקר אם להתלבש ואיך. אף אחד לא שופט, לא צריך להרשים... אני חושבת כול בוקר מחדש איך לנצל את היום שלי. מה להספיק לעשות. מה דחיתי לקץ הימים כשלא היה לי זמן... ובינתיים אנו חווים גיבוש משפחתי בלי פשרות, עם כל נקודות החיכוך האפשריות. כמה תיקונים כמה אהבה. כמה תודה שזכיתי לבנות משפחה, שזכיתי להיות מוקפת. תודה שאנחנו לא כלואים בצפיפות בתוך קופסת גפרורים בעיר. ושיש לנו גינה מתוקה שהיא אור לנשימה בשבילנו.

ממש מפשפשים בכל מעשינו, בעבודה, בזוגיות, בהורות. מבערים את החמץ כדי שנגיע נקיים לחג. שנצליח לשמור על זה ולא לאבד את מה שהשגנו אחרי העבודה הרבה הזו. ובאופן אישי יותר. אני מרגישה שזו עבודה אישית של כל אדם מול א-לוקיו. אין שום רשת בטחון. אין כלום. לא בית כנסת ולא מניינים. רק אני מול בוראי. מהי עבודת ה' שלי? אני שמחה לגלות שבאמת אני קשורה אליו בחבל חזק כל ינותק, במצב נורמלי כל מה שמסביבי מחזק ותומך מאוד. לקהילה למשל יש כוח עצום בשעת תפילת ציבור. אך אני לא תלויה בה בכלל. אני ממשיכה לעבוד את א-לוקיי בשמחה ובאהבה. ומקבלת על עצמי עוד ועוד... (כן, מתגעגעת מאוד לקריאה בתורה, לחברות ולאהבה שפורצת כשנפגשים בתפילות. לראות את הבית כנסת סגור וחשוך זה מראה עצוב ומוזר...). שלומי מצא לו פתרון, הוא מתפלל בשעות קבועות במניין של רדיו קול חי. ארגן את הגן כמו בית כנסת קטן. וכך רוחו רגועה.

בינתיים הצלחנו ליצור מניין מרפסות - חצרות בשבתות ובחג. (כמובן רחוקים מרחק אור אחד מהשני. בערך מאה מטר מתחילת הרחוב ועד סופו). התפילה מרגשת ומיוחדת. אני מרגישה שעלינו שלב וכל המרחב הציבורי שלנו הוא בית כנסת גדול. לא מתקבעים על מקום, אין צמצום, אין גבולות, כל המרחב הוא קדוש, כולנו אנשים קדושים. כל הרחוב הפך לבית כנסת. אני יוצאת לגינה ורואה מימני למעלה על הגג את אביב רון. את עוזי זליגר בגינה לימני, ישי מילוא בפתח ביתו. על הגג מעליי פרוינד, ממולי דיטור ויוני סקמסקי. מאחורי בית גבוה גבוה אני רואה את אליעזר מאך מהמרפסת שלו. שומעת בהמשך הרחוב את רענן. ואת רואש, את משפחת ניר

שעור מעט וגם יבואו הפירות...

וכמו העצים כך גם אנחנו. במיוחד לאחר החורף הגשום שהתברכנו בו השנה, מתעורר החשק לצאת מחדש החוצה ולשוב ולהתגלות לעולם. ללכת אל האילנות הפורחים, להתבשם מריחם, להתרגש למראה הפריחה המתחדשת ולהרגיש איך גם אנחנו, יחד עם העצים, מלבלכים ופורחים ומתחדשים.

ואני, שהחורף קשה לי (במיוחד על ההר הגבוה והקר בראש צורים), כבר מט"ו בשבט הלב שלי יוצא אל הפריחה. כאשר

אני רואה את השקדייה

פורחת אני יודעת שעור

מעט החורף יאסוף את

עצמו והאביב המיוחל

יתקרב ויבוא. ושגם אני,

כמו הפרחים עוד אצא

ואפרח בעיתו.

וכשסוף סוף הגיע

האביב - הגיעה איתו

גם הקורונה.

ימי ניסן הברוכים. הטבע

כבר בשיאו. האדמה

הרוויה מתקשטת בשלל

פריחות, צבעים וגווני.

כל אשר התפתח

והתרקם בסתר מתחת

לפני האדמה בימות

החורף משפריץ את

עצמו החוצה בבת אחת.

הטבע ממשיך כבשלו.

הגיע סוף הזמן שלו

לצאת ולפרוץ החוצה.

ואני, שכמו הטבע, רוצה

לצאת, להתחבר ולראות

במו עיניי את כל היופי

הזה - אמורה כעת

לעשות את התנועה ההפוכה ממנו. אני מצטווה לא להיות

מסונכרנת אליו אלא פתאום לפעול כנגד הטבע, ולהישאר

בתנועה הזו של החורף, תנועת ההתכנסות וההסתגרות.

הטבע לא חס עלינו ולא ממתין לנו עד שתיגמר הקורונה.

הוא ממשיך במסלולו. איתנו או בלעדינו..

אני משתדלת להיות ילדה טובה ולא לצאת מעבר למאה

מטר שלי (למרות שאני מודה באשמה ולפעמים קצת

חורגת...) אבל כשאני מציצה בחטף אל עבר פריחת הגורדן

המשכרת מן המטעים שמתחת לבית הוריי, אני מרגישה

המשך בעמ' 17 <<<

נראה לי כי ברכת האילנות היא הברכה שאני מחוברת אליה מתוך המקום הפנימי ביותר.

"ברוך אתה ה', אלהינו מלך העולם, שלא חסר בעולמו כלום, ובָּרָא בו בְּרִיּוֹת טוֹבוֹת וְאֵילָנוֹת טוֹבוֹת, לְהֵנֹת בָּהֶם בְּנֵי אָדָם".

הברכה היקרה הזאת, בתחילתו של חודש ניסן מאפשרת את החיבור המיוחד והמיועד בין האדם לבין הטבע.

ברכת האילנות ממחישה לנו את החיבור האמיתי בין האדם לבין העצים ומשקפת עבורנו את המטרה אשר לשמה העצים

מתקיימים - ה' ברא

בעולם "בריות טובות"

ו"אילנות טובות" על

מנת שהבריות ייהנו

מהאילנות. אנו נהנים

מן הריח של הפריחה

ומתענגים על אכילת

הפירות הטעמים,

המתוקים והמלאים

כל טוב (ויטמינים,

מינרלים, אנזימים,

פיטוכימיקליים ועוד

ועוד...). עצם החיבור

הזה שבין האדם לטבע

היא מהות הברכה:

"ליהנות בהם בני

האדם".

הטבע תמיד הולך איתנו

ולצידנו, (או שאנחנו

איתו לצידו...) ואם

נבחר להתבונן בו נראה

שאנחנו מסונכרנים

אליו בכל שלב ושלב,

במחזוריות חיינו

החודשית והשנתית.

העצים מקטינים עצמם

בחורף כאשר הם מצמצמים את האנרגיה שלהם, כך שתהיה

מופנית כלפי פנים ולא כלפי חוץ ולכן הם משילים את

עליהם, אשר גוזלים מהם כוחות רבים, ומשאירים את

כוחותיהם פנימה, אל תוך הגזע. כך גם אנחנו בחורף,

בתנועה הזאת של ההתכנסות. את האנרגיה שלנו אנחנו

מפנים אל תוך הבית ולא מבזבזים אותה בחוץ.

וכשמגיע האביב מתרחש בעץ הבלבוב, אשר מצביע על

תחילתה של היציאה החוצה. מתוך ההתמלאות הפנימית

של החורף מפציעה ובאה הפריחה. ואחרי הפריחה - לדעת

פריחת הדובדבן והנצת הגפן במטעי ראש צורים
צילום: עקיבא יעיר

ואם הגעתם עד הנה אתם מוזמנים לראות שיצא לי מזה גם שיר:

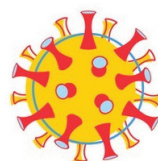
האם הפרחים מרגישים השנה בחסרוננו?
בוודאי הם יוכלו להסתדר גם לבד
דבורה תשתה מהם צוף
פרפר יגהר לאסוף אבקנים
הרוח תצחק ותעיף סביונים
הטבע נטבע לעשות שלו.
וגם אם לא נצא אל שדותיו
הפריחה בו תתגדל ותתעלה ותתחדש
אבל אין מי שיראה זאת
ואין מי שיתרגש
ואין מי שירוך שיכור בשדה
ואין מי שליכו ינתר משמחה
ואין מי שינשום לריאותיו את הפריחה
ואין מי שיקרא קריאות התפעלות
לתמונה השטופה בצבע מרהיב
ואין מי שיצחק את כל שחיכה
כשיראה שהגיע אביב.

כאילו שאני ממש פורעת חוק איומה, פושעת וחוטאת....
אז מה הקורונה מלמדת אותי - אולי להמשיך להעמיק ולהשתרש במקומי. להמשיך ולהתכנס בתוך הבית, ללמוד לשמוח ולצמוח דווקא מתוך המקום המצומצם והמגודר הזה. אולי אני צריכה ללמוד שצריך להמתין בסבלנות ולא לדחוק את הקץ. יש לי עוד תובנות רבות מהתקופה המתגרת הזו.

אחת התחושות החזקות המלוות אותי בימי הקורונה האלה היא שהטבע אכן יכול להסתדר גם בלעדינו. העצים והפרחים יפרחו והטבע יתחדש גם אם יד אדם לא תיגע בו. הטבע תורם לנו את יופיו, את צמחיו ופירותיו, וכמו שמספרת לנו ברכת האילנות, אנחנו בהחלט נהנים ממנו עד מאד. אבל אני שואלת את עצמי במיוחד בימים אלו, מה אנחנו, בני האדם, תורמים לטבע? היכן מתרחשת כאן הנתינה שלנו אליו? נראה לי שהדבר הייחודי שהאדם מוסיף לעולם זה אולי את הכנסת הצבע אל תוך ההתפתחות הרובוטית שלו. הוספת הנשמה לתוך כל המארג המופלא הזה. קריאת ההתרגשות שלנו למראה הפריחה, הכנסת הרגש לתוך כל זה היא של האדם בלבד. הרי לכאורה הכול פורח, הכול הרמוני, הכול מושלם. אך אם אין מי שמתפעל ומתענג מהיופי הזה - נוצר בעולם חסרון...

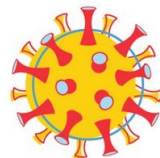
שירה סעדה

מחשבות בעקבות הבידוד

בשגרה העמוסה.
מגלים כמה צלול האוויר שמחוץ לבית.
מגלים כמה ירוק הדשא, ואיך הפרחים הם כמו אבני חן משובצות בו.
מגלים כמה הילדים שלנו גדלים כל יום - וכמה אנחנו מפסידים אותם כשהם במעון ואנחנו במרוצת החיים.
מגלים שאין תחליף למפגש אמיתי עם חבר טוב. פנים אל פנים. גם לא טלפון או זום.
דווקא בדור הזה, שהאדם בחלקו הפך עבר לטכנולוגיה, היינו זקוקים במקום הפסקת קפה מול המחשב - להפסקת קורונה.
שתבוא ותבליט לנו את החסר לנו כשאנחנו בשגרת יומנו הרגילה - לא בהסגר מוצהר, אבל כן בהסגר של משרדים ובנינים.
היינו זקוקים לקורונה כדי להזכיר לנו שדברים פשוטים כמו שמש, אדמה, דשא, וחברים - הם אבני היסוד לחיים של אושר.
ואולי דווקא הווירוס הקטן הזה - שלכאורה פוגע בבריאות, מראה לנו בריאות אמיתית מהי.

בידוד עם הילדים, משימה מורכבת, אך גם מאירת עיניים. העיניים שהיו עצומות מלראות את היופי, היופי הזה שמסתתר מאיתנו כל יום בשגרה הרגילה, כשאנחנו ממהרים להתחבא בצל הבניינים מבחירה.
יופי הילדים הגדלים. צעדים ראשונים של תינוק, חיוך של ילד מתוק שמגלה לראשונה את ההנאה שבגלגול על הדשא. שמגלה שהוא יכול להתגלגל. ופתאום יחד איתו גם אני המבוגרת מגלה שאני עדיין יכולה להתגלגל!
יכולה להשתטות עם הילדים על הדשא.
בתוכי אני מגלה חלק שהשתוקק במשך כל אותן השנים האלה - לגעת בדשא (לא רק לדרוך עליו), להתרפא באמבטיית השמש, לנשום את הפרחים האלה שהצבעוניות שלהם כל כך מחיה.
לפחות פעם ביום.
אני מרגישה שבתוך ספינת הקורונה הזו שאנחנו מטלטלים בה - יש חוץ מהגלים גם אוצרות. אוצרות חבויים בבטן האונייה - שרק מחכים שנמצא אותם.
ובזכות הגלים - מגלים.
מגלים כמה חם ונעים אור השמש - וכמה הוא חסר לנו

מילואים בתקופת הקורונה במרס"^ל (המרכז הראשי לסיוע לאוכלוסיה)

אורי שכטר

הצבא) ובמקביל נציגי רוב ארגוני ההתנדבות הגדולים במדינת ישראל. אפרט כמה דברים מרכזיים שעשינו במסגרת המטה: במטה דאגנו לחלק מעל 350,000 מנות לקשישים עיריית במדינת ישראל (לקראת החג זה הוכפל פי 7 כי כל קשיש קיבל 7 מנות).

דאגנו למאות רבות של מתנדבים לטובת החקלאים במדינת ישראל, בשיתוף עם ארגון השומר החדש.

דאגנו לעשרות אלפי מנות בעיר בני ברק עכב הסגר. דאגנו לשמרטפיות לילדי צוותי בתי החולים והמרפאות במדינת ישראל באמצעות מאות חיילות (וגם כמה חיילים). בסה"כ הופעלו באמצעות המטה מעל 100,000 מתנדבים וחיילים ואלפים רבים של משאיות ורכבים אזרחיים

וצבאיים לטובת אוכלוסיית מדינת ישראל.

אחד הדברים המרגשים זה לראות כיצד יושבים יחד תנועות הנוער, זק"א, השומר החדש ועוזר מציון וארגונים רבים ומגוונים שכולם כל הזמן חותרים לעסוק כמה שיותר.

אני אסיים בזה שבנסיעות שלי הביתה בין המשמרות במרס"ל (המטה הראשי לסיוע

לאוכלוסיה במדינת ישראל) אני נתקל בדרכי במחסומי משטרה שבודקים מי נוסע עם אישור ומי לא. וכשאני מגיע לשוטר או לשוטרת במחסום הם מסתכלים עלי עם המדים והאמת שזה די מספיק כדי לעבור את המחסום אבל אני שמח להגיד כל פעם מחדש בגאווה "אני מפיקוד העורף" והשוטרים מחייכים ומעבירים אותי ואני מרגיש את אותה הרגשה שהרגשתי בתור מפקד מבצעי הלחימה השונים שעברתי. הרגשה שאתה עושה משהוא משמעותי לעם שלך ולמדינה שלך.

שנזכר כולנו לצאת מחוזקים מתקופה מאתגרת זאת ברמה האישית, המשפחתית, הקהילתית, הלאומית ובמקרה הזה אפשר גם לומר ברמה הכלל עולמית.

מעל 25 שנה אני עושה מילואים במערך הלוחם של צה"ל. התחלתי בתור מ"פ, בהמשך שימשתי כמג"ד, והתפקיד האחרון שעשיתי היה סמח"ט מילואים של חטיבת הנח"ל. בתקופה זאת עברנו תרגילים, תעסוקות מבצעיות ארוכות ביהודה ושומרון ובחרמון, אינתיפאדות, מבצעים שונים כגון חומת מגן, עמוד ענן, עופרת יצוקה, צוק איתן, מלחמת לבנון השניה ועוד.

לפני כשנתיים הרגשתי כי מיציתי את עצמי בדרג הלוחם והרגשתי גם שצריך לפנות את המקום לצעירים ממני, אבל מצד שני הרגשתי שאני עדיין יכול לתרום ובמקביל קיבלתי בקשה מאלוף פיקוד העורף להצטרף לפיקוד העורף, מכיוון שההערכה שהמלחמה הבאה תהיה לא פשוטה בעורף וחשוב שיהיו מפקדים בעלי ניסיון מבצעי בפיקוד העורף.

את האמת המעבר היה מבחינתי לא פשוט, נשמע קצת ילדותי אבל לעזוב את משפחת הלוחמים ולעבור להיות ביחידה "ג'ובניקית" היה מאוד לא פשוט מבחינתי.

הצטרפתי למחוז ירושלים של פיקוד העורף ויצאתי לקורס מפקדי נפות (מקביל לקורס מחטי"ם) אותו סיימתי לפני חודשיים.

לפני עשרה חודשים

נפגשתי עם אלוף פיקוד העורף והצגתי לו תוכנית של הקמת מטה משותף לכל ארגוני החירום וההתנדבות במדינת ישראל יחד עם פיקוד העורף ועם כל גורמי הצבא הרלוונטיים.

המטרה של המטה היא להתכנס במצב חירום במדינת ישראל ולחבר את כל הכוחות יחד לטובת תושבי מדינת ישראל.

לפני כשלושה שבועות קיבלתי טלפון מפיקוד העורף ואמרו לי "המטה הוקם, אתה מגוייס".

כשהגעתי לאוהל הגדול של המטה ראיתי בהתרגשות איך לאט לאט מתכנסים נציגי פיקוד העורף ונציגי הצבא הגדול: אכ"א (אגף כוח אדם), את"ל (כל הלוגיסטיקה של

ביחד עם נציג עמותת "לקט ישראל" במרס"ל

המתנדבים בעם - יזמות חברתית +50 במתנ"ס גוש עציון

רות נעמן

שילוב בין דורי בין סבים ונכדים בשיתוף בית המדרש של הרב יוסף צבי רימון. יש שיתוף עם מחלקת הרווחה במועצה שמספקת לנו הרצאות בנושא זכויות סוציאליות לקשישים, צוואות, אפוסטרופות, בטוח לאומי ועוד. כמו כן נוצר קשר עם בית החולים 'שערי צדק', וקיבלנו מספר רופאים מקצועיים, בהתנדבות במשך השנה, ותודתנו נתונה להם על כך.

לאחר כל מפגש, ניגשים אנשים, ומודים לנו, ואומרים שהם מחכים ליום רביעי בקוצר רוח, כדי לפגוש חברים, במקום לשבת מול הטלוויזיה. כל אדם שמגיע מקבל יחס אישי. אנשים מגיעים גם בלילות גשומים וקרים, אינם מוותרים על הערב. אנו רואים שהצורך ליציאה מן הבית חשוב מאד. הנוסחה הצליחה.

זכיתי לכהן בתפקיד ריכוז תרבות 6 שנים. בפנותי אל המרצים, בבקשה להרצות בהתנדבות הרחבתי על

חשיבות המקום ותפקידו, וכולנו מתנדבים, אנשים מהשורה הראשונה נאותו להרצות בהתנדבות. ובהמשך הגענו למצב, שאנשים חיזרו לפתחנו להרצות ב'קפה בשלייקס'.

רואים בזה זכות להגיע אלינו. בתחילה, היה לי מאד מוזר להסתובב בין אנשים המבוגרים ממני ב- 20-25 שנה, ואמרתי לדוד שאני מבלה עם הסבים והסבתות שאין לי. בחלוף הזמן בראותי את השמחה שלהם, הבנתי את הערך המוסף בכל הפעילות. דבר שגורם לי שמחה ותחושה של חסד. ואני רואה בזה שליחות.

כיום 'קפה בשלייקס' הינו שם דבר, ושמו הולך לפניו בארץ, במתנסים שונים לומדים ממנו ומחקים אותו.

כמו כן, התקיים קורס ל'מנהיגות מתנדבת', מטעם החברה למתנסים, שהשתתפתי בו. בסיומו כל משתתף צריך להקים פרויקט.

לשמחתי, בסייעתא דשמיא הקמתי את מפ"ל - מרכז פנאי לתושב.

מרכז שיכלול את כל צרכי תרבות הפנאי של התושב המבוגר במקום, כדי לא לצאת מחוץ לגוש כגון: ספורט, קורסים, אומנות, תרבות ועוד. נפתחו שיעורים בנושאים שונים: שפות - ערבית, אנגלית, מועדון יידיש, שיעורי

יזמות חברתית 50+
מפ"ל מרכז פנאי לתושב

"אואו, איך שגלגל מסתובב לו, פעם למעלה, פעם ל....." למעלה... כל השנה אני מתנדבת ב"יזמות חברתית +50" "ויהי ערב ויהי בוקר". והריני מוגדרת: כ'קשישים בסיכון'.

ואני לפחות תולה את הסיבה בשמירה על אישי דוד.

לפני כ- 8 שנים, נתבקשתי להצטרף להתנדבות, ב"יזמות חברתית +50" במתנ"ס, כנציגת המבוגרים בראש צורים. במקום פעלה קבוצת חברים מאלון שבות והסביבה, בניהולו של זאב לבנוני. כולם היו פנים חדשות, שלא הכרתי לפני כן. הפנים המוכרות היו מימי צעירותנו באסיפות ההורים, כשילדינו למדו בבית הספר היסודי.

בתחילה, היו מפגשי היכרות, ובירור הצרכים בישובים השונים. בשנתיים הראשונות גיששנו, לא ידענו איך ובמה להתחיל, צרכי הישובים היו שונים. ישוב אחד מאד פעיל, ישוב אחר טרם הגיע לגיל.

בראש צורים עדיין עובדים. אנשי אלון שבות המבוגרים הראשונים בגוש, בעלי הניסיון, שימשו כ'אח בוגר'. קיבלנו ליווי מקצועי מטעם החברה למתנסים.

יצרנו 'קהילה מטיילת' - טיולי אחר-הצהריים ליד הבית, להכרת הישובים בגוש ובסביבה, בהדרכת רבקה כהן, תושבת ראש צורים לשעבר.

'קפה בשלייקס' - עלה צורך למפגשים של אוכלוסיית המבוגרים בגוש. ביוזמת שרה שני מאלון שבות ובניהולה הוקם בית 'קפה בשלייקס', חולקו תפקידים בין חברי צוות היזמות היקרים והרציניים מאד, שעשו מלאכתם בשמחה. היה חשש שלא תהיה היענות. הוחלט שגם אם יגיעו 10 אנשים שיצאו מהבית ומהבדידות - דיינו. נקבע מחיר סמלי של 10 ₪ עבור ספל קפה, עוגה, ומרק חם לארוחת ערב. לשמחתנו, אנשים הגיעו. בערב רגיל מגיעים בממוצע בין 60 ל-80 איש, ובערב מיוחד 120-140 איש.

התוכנית השנתית כוללת נושאים לפי אירועי השנה והחגים. יש לנו 4 אירועים גדולים בשיתוף אומנים: פתיחת השנה, יום הולדת שללייקס, מסיבת פורים, וסיום שנה. כמו כן יש ערבי שירה בציבור, קונצרטים בכלים שונים,

בפנסיה, בניהול אמנון כהן, תושב ראש צורים לשעבר. כמו כן אמנון הינו הגזבר של יזמות חברתית 50+. השנה נפתח גם לימוד אנגלית לתלמידים - עם אנדי ערמון.

קהילת המתנדבים ב'יזמות חברתית 50+' מונה כ-80 איש/ה שרואה לנגד עיניה את צורכי הקהילה ושמה לעזור בכל הנדרש. אנשים רוצים להיות חלק ומציעים עצמם להתנדב. כל פניה למתנדבים נענית ברצון רב. בלעדיהם כל זה לא היה מתאפשר. אנו רואים בזה שליחות. יותר ממה שאנו נותנים אנו מקבלים, וזה שכרנו.

"כל המעשים הטובים שאדם עושה והם מביאים טובה לעולם כולו, עיקר הטוב שבהם הוא מפני שהאדם נעשה על ידם טוב" (הראי"ה קוק).

עם הזמן הפכנו למשפחה אחת גדולה, קהילת גוש עציון, ואני גאה להיות חלק מארגון מכובד זה.

גיבוש ושימור מתנדבים: לצורך גיבוש ושימור המתנדבים, אנו מקיימים ימי גיבוש וכיף, שנותנים כוח וחשק להמשיך. בראשות אנדי ערמון.

אנו פתוחים לרעיונות ופעילויות נוספים. כמו כן נשמח מאוד למתנדבים חדשים, לריענון הכוחות. בראש וראשונה חשוב מאד שיצטרפו מתנדבים בישוב עצמו, שיפעלו בראש צורים למען הקהילה. כמו שכנינו.

"כנפי חסד": לצערי - רעיון שקיים בקנה וטרם הצליח להמריא הינו: עזרה קצרה במצבי מצוקה זמניים, למקרה בלתי צפוי, לכל אדם בכל גיל, כגון: פציעה, מוגבלות זמנית, הקפצה למרפאה, הסעה, קניית תרופות, קניה במכולת, ביקור חולים. הפגת בדידות וכו'. אשמח לקבל סיוע ומתנדבים בהקמת מפעל זה, בישוב שלנו ובגוש בכלל.

כאן המקום להודות לצוות המתנ"ס שמאפשר לנו פעילות ביד רחבה:

לבני לוי - מנהל המתנ"ס, לעידית גמליאל - מנהלת אגף מבוגרים, לנאוה חפץ, מחלקת ההתנדבות, לאביה קדרי, מנהל מחלקת הרווחה במועצה ועו"ס מירי ויסכה, ולכל עובדי המתנ"ס.

ספורט לגברים ונשים, טאי צ'י, ריקודי אינדנס, שיטת ימימה, שיעורי שחיה, טניס שולחן, כתיבת סיפורי חיים וכו'. לפי דרישת הציבור אנו משתדלים לפתוח קורסים בהתאם.

בשיתוף עם קתדרה, נוספו הרצאות מגוונות בשעות אחר הצהריים, לימודי שואה, ארץ ישראל ואומנות וכו'.

'בוקר מהסרטים': ביום ראשון אחת לשבועיים, מוקרן סרט איכותי, במחיר של 15 ₪ הכולל ארוחת בוקר. בניהולה של שרה ספראי.

מועדון יידיש: לכל מי שמתגעגע לשפה, לתרבות ולהומור האידי, בניהולו של זאב לבנוני, מתקיים שיעור בלימוד השפה ומופעים של מועדון שוחרי היידיש בארץ.

"בוקר בצוותא": השנה, כהמשך למפ"ל, נפתח מיזם חדש-חלום ישן, שהתברר כצורך למפגש חברתי, להפגת הבדידות. המפגש כולל סדנאות באומנויות שונות. לגברים ונשים. פרלמנט, משחקי שולחן, טניס שולחן ביליארד, כולל ארוחת בוקר, במחיר 10 ₪. אחת לשבועיים, בימי ראשון לסירוגין עם 'בוקר מהסרטים'. זכינו לקיים 3 מפגשים בהצלחה רבה.

חושבים קדימה: הוקם צוות שבדק כיצד לעזור לאוכלוסיית הקשישים, הרוצים להזדקן בבית, במקום לצאת לבתי אבות ולדאוג לספק את צרכיהם בבתייהם. אנו רואים בכך משימה בחשיבות עליונה.

קורס גרונטולוגיה, ליווי קשישים: ככל שאנו עוסקים בכל הנאמר לעיל, אנו עם הפנים לעתיד. בשיתוף עם המועצה והמחלקה לשירותים חברתיים, זכינו לקורס גרונטולוגיה. **קהילה תומכת:** במתנ"ס קיים משרד לסיוע לקשישים בתחזוקת הבית, הכולל ליווי צמוד, מקבלים צמיד שמתריע למוקד אם אדם נתון במצוקה בביתו. חשוב מאד ומומלץ להירשם כמנוי בקהילה תומכת, בניהולו של משה וולטמן. **זה"ב בגן:** 'זהירות בדרכים בגנים' - מתנדבים שמלמדים את ילדי הגן על זהירות בדרכים. כולם נהנים, הסבים, הטף והגננות. בניהולה של רבקה ביג'יל.

של"ם בחינוך: עזרה לתלמידים בבתי הספר על ידי מורים

ובכן כל ההדרכה היא אחרת. באחת ההדרכות הראשונות שלי קיבלתי קבוצה של 17 נשים, יהודיות ולא יהודיות. כאשר סיפרתי על בחורה שהופרדה מאמה בסלקציה באושוויץ, נחנקתי לעצור את הדמעות וראיתי שכמעט כל הקבוצה בוכה יחד איתי. זוג של פסיכולוגים התעניינו בשאלת ה"למה" למעשיהם של הרוצחים ועוזריהם, וגם תהו על כוח הרצון העז של היהודים לשרוד בשואה. עצרנו לצפות בסרטון על החיים במחנות, והם הסכימו לקום רק אחרי ששמעו את כל העדויות של הניצולים.

בשבילי אישית, אחת ההדרכות הכי מרגשות הייתה במסגרת הדרכת "טווינינג". טווינג באנגלית הוא תאום. זאת הדרכה שמחברת בין בן או בת מצווה לילד שנספה בשואה. ההדרכה נעשית עם הילד ומשפחתו. במוזיאון ההדרכה "קלה" יותר, משתמשים בציטוטים, סיפורים ושירה של ילדים שהיו בשואה, ובסוף הילד מקבל דף עדות על ילד שיש משהו משותף ביניהם (יום הולדת, שם, ארץ מוצא) ומבקשים ממנו לקחת על עצמו משהו להנציח את זכרו. שמעתי על ילד אחד שבדק את יום ההולדת של ה"תאום" שלו ולקח על עצמו לקרא בתורה את הפרשה של התאום כל שנה.

זכיתי לעשות הדרכה כזאת לנכדה של בן דוד שלי. כמה שבועות לפני כן קיבלתי את דף העדות על הילדה בשואה. קראו לה לילי כמו בת המצווה. כשעיינתי בדף העדות, ראיתי שאחותה הגדולה מילאה את הדף, והיא חברת קיבוץ לביא. בדקתי וגיליתי שהאשה כבר לא בחיים, אך בכל זאת רציתי ליצור קשר עם המשפחה. ידעתי שאם אצליח לקבל עוד פרטים על לילי זה יהפוך את סיפורה לאמיתי יותר ורלוונטי יותר. דרך חברה בקיבוץ לביא הגעתי לבת של מי שמסרה את העדות. אחרי הסבר על מי אני ומה אני רוצה, היא סיפרה לי בעצב שאמה הגיעה לאנגליה במסגרת הקינדרטרנספורט וכל חייה לא סיפרה למשפחה על הזיכרונות הקשים שלה, ולכן לבת שלה אין סיפורים לספר לי ואפילו אין לה תמונה. הרגשתי לרגע שאין לי אוויר. כשנרגעתי סיפרתי לה שאמה כתבה דף עדות ומסרה גם תמונות שאוכל לשלוח לה. כפי שאתם יכולים לתאר, ההתרגשות הייתה רבה בשני צדי קו הטלפון.

בהדרכת הטווינינג נכחו אחי, בן דודי ואשתו, הורי בת המצווה, וחמשת ילדיהם. במוזיאון שילבתי את סיפורי אמי, דודתי ודודי, בעלה. הן עברו את כל השואה ביחד. דודתי הייתה הסבתא רבתא של לילי, בת המצווה. עצרנו ליד אלבום תמונות מעיר הולדתן, שידלובייץ. סיפרתי גם את סיפורו של השופר שהוכן במחנה עבודה, שבו נכלאו

אולי אתחיל מהסוף. לפעמים זאת נקודת הזינוק הכי טובה. יש שאלה ששואלים אותי עם שני "בדרך כלל"-ים: בדרך כלל כשהסיוור במוזיאון מסתיים ובדרך כלל על ידי לא יהודים (וכמו כל כלל יש יוצאים מן הכלל). השאלה היא, "איך את מסוגלת לעשות את זה?" כלומר, לחזור על הסיפור הקשה של השואה שוב ושוב. התשובה שלי בבסיסה אותה תשובה עם שינוי קטן ליהודים ולגויים.

גדלתי בבית של מספרי סיפורים. לא מדובר בסיפורי האחים גרים או של האנס כריסטיאן אנדרסון, אלא סיפורים על משפחתי שלא הכרתי. ינקתי סיפורים על סבים, דודים ובני דודים שחיו בפולין הרחוקה חיים תוססים, חיי רוח וחיי חומר. היה חשוב להוריי שנכיר אותם. החסידים (שני הסבים שלי), הציונים (מספר דודים), בעלי החסד (במיוחד סבא רבה מצד אמא וסבתא מצד אבא) וחסרי הישע (בן דוד שנולד תוך כדי השואה ונפטר כמה חודשים לפני השחרור). אז ביד ושם אני ממשיכה את הוריי, ומספרת את סיפוריהם של אלה שלא יכולים. וליהודים אני מוסיפה, הרי אנחנו עם של מספרי סיפורים, "שבכל דור ודור...", זו חובתי, זכותי ושליחותי.

החוויה של ההדרכה ביד ושם אינה קלה. אחרי שלמדנו "הר" של חומר היסטורי וסיפורים אישיים גיליתי שזאת רק ההתחלה, ואני עדיין בור ועם הארץ בתחום. בצד הטכני אנחנו צריכים להתאים את עצמנו לדרישות הקבוצה ומורה הדרך. הדרכה יכולה להיות שעה ומשהו (קשה), ולא עושה צדק עם זכר הנספים) עד שלש שעות (בנחת וגם אז צריכים לבחור על מה לדלג). יש קבוצות שמחוברות לנושא, במיוחד יהודים שהם דור שני או שלישי, ויש כאלה שלא יודעים כלום. פעם הדרכתי אדם יחיד שנולד בסין וחי את חייו באוסטרליה. השאלות שלו היו כל כך בסיסיות שהבנתי שפתחתי לפניו פרק בהיסטוריה שלא היה ידוע לו חוץ מכמה כותרת. הנקודות הטכניות משפיעות מאוד על הנרטיב של ההדרכה. לאותו סיני סיפרתי את סיפורו של פנג שן הו, קונסול סיני בווינה, שהנפיק כאלפיים ויזות ליהודים, בניגוד להוראות שקיבל ממשרד החוץ שלו, וכך הציל את חייהם. לקבוצה של יהודים מפלורידה סיפרתי את סיפור אוניית ה"סנט לואיס" שעליה ניסו יהודים לברוח מגרמניה הנאצית לקובה, שם לא קיבלו אותם והאונייה ניסתה להוריד את נוסעיה בפלורידה. גם שם ירדת היהודים לחוף מבטחים לא התאפשרה, והיהודים הוחזרו לאירופה. כתגובה, המבוגרים בקבוצה הזאת סיפרו לי שהם הכירו מבית הכנסת שלהם יהודים שזכרו את האירוע כטראומה וברגשות אשמה על כך שלא עזרו ליהודים באונייה.

אותי, סבלה ממני, תמכה בי ועזרה לי בתקופת הקורס והמבחנים, וממשיכים לתמוך כאשר אני מגיעה הביתה תשושה אחרי כל הדרכה. אז למה לי כל זה? זו חובתנו, חובתו של כל יהודי ויהודי, לספר את סיפור עמנו. למען הדורות הבאים. כולנו חוליה בשרשרת שקיבלנו מאבותינו ומוסרים לילדינו. התחלתי מהסוף ואחזור לסוף לסיום. ביציאה מהמוזיאון, שוב מול הנוף המדהים (שמחזיר לי כוחות כל פעם מחדש), אני מסיימת לקבוצות של יהודים עם מסר שאמי נתנה בסרט העדות שלה. היא נשאלה אם יש לה מסר לנכדים שלה. אמי חשבה כמה שניות ואז אמרה, "שלושה דברים חשובים: היו עצמאיים (בתרגום מילולי: תעמדו על הרגליים של עצמכם, stand on your own two feet), היו אמיצים והיו גאים להיות יהודים".

משפחתינו, ושהרבי החסידי שתקע בו בראש השנה היה הרבי של סבינו. בסוף הסיור, מול הנוף המדהים של הרי ירושלים, הענקתי לילי את דפי העדות והוספתי שבזכותה, ובזכות ההדרכה הזאת שבחרה לקבל, משפחה בארץ קיבלה תמונות ועדות על דודתם וסביהם. פניתי לבן דוד שלי וביקשתי שכסבא יגיד כמה מלים. מבט אחד היה מספיק לעצור אותי מלבקש. הדמעות זלגו וכל מילה נוספת הייתה מיותרת.

כל התפנית הזאת בחיי, השליחות שזכיתי לה, היא בזכות אנשים יקרים. חנה דרורי זרקה לי מילה על הדרכה על השואה ממאמר שקראה ב"מקור ראשון", משם הכל התגלגל. אנשים שזכיתי להכיר בקורס שבנינו ביחד חברות אמיצה שהתחילה בהעברת מידע, והתפתחה לתמיכה, עידוד והרבה מאוד הומור. וכמובן, משפחתי, שעודדה

חנה דרורי

עונת הגשמים תש"פ (5.20-10.19) סכום כמעט סופי

הגשמים: 293 מ"מ.
בשנת תשס"ג, 2003/2002 ירדה כמות הגשם הגבוהה ביותר בעונת הגשמים: 832 מ"מ!!!
לסיום סקירה קצרה זו ברצוני להודות לעקיבא יעיר שנושא יחד איתי באחריות לתפעול התחנה, וכן לכל המתעניינים ולכל העוקבים אחר הפרסומים; אתם מעודדים אותי להמשיך ולפרסם את כמויות הגשם הנמדדות (בעיקר כשהן יותר מ"מ אחד...)
אני מפנה את תשומת הלב לטבלת הגשם שתלויה על לוח המודעות מול המזכירות. אני מעדכנת אותה באופן שוטף. מתחתיה תלויה גם טבלה רב שנתית של כמויות הגשם החל משנת תשס"א.
בתפילה שנהיה זכאים ל"ונתתי מטר-ארצכם בעתו יורה ומלקוש" (דברים י"א).

ממוצע הגשמים השנתי שמחושב כיום לפי שלושת העשורים 1981 - 2010 הוא 561 מ"מ. עם סיום העונה הנוכחית הממוצע יעודכן בהתאם לעשור שמסתיים בשנה זו. השנה אנו מתברכים בכמות גשמים גבוהה בהרבה מעל לממוצע. עד היום (4/12) ירדו בעונה זו בראש צורים 686.5 מ"מ, (ולפי התחנה האוטומטית שממוקמת ליד לולי זכריה אף יותר), ואולי עוד יהיו ימי גשם נוספים.
קצת נתונים מעשרים השנים האחרונות בהן אני עורכת את התצפיות עבור השירות המטאורולוגי:
בחודש 2006/12 ירדה כמות הגשם הגדולה ביותר ביום אחד: 88 מ"מ.
בחודש 2013/12 ירדה כמות הגשם הגדולה ביותר בחודש אחד: 296 מ"מ.
בשנת תשע"ז, 2017/2016 היה מיעוט גשמים בכל עונת

בקושי בבית. רק עכשיו, עם הקורונה, אני מבינה באמת מה ההבדל בין זמן עם הילדים לזמן איכות איתם. הילדים שלי אולי היו במסגרות מגיל 3 חודשים, אבל כשחזרתי אליהם ברבע לארבע הייתי איתם, באמת, התגעגעתי והייתי פנויה אליהם. עכשיו אני איתם מבוקר עד לילה, אבל תוך כדי צריכה לעבוד שמונה שעות מהבית, לתפעל מטבח פעיל לשלוש ארוחות ועוד שבע ארוחות ביניים מדי יום, ולקינוח, לעמוד בחמש בבוקר בתור ברמי לוי, כדי להספיק לתפוס את תבנית הביצים האחרונה שנשארה. זמן אולי כן, אבל איכות ממש לא.

טוב, נסחפתי קצת, כי הרי המטרה שלי היתה להתמקד בדברים החיוביים. אז דבר ראשון קיבלנו 2000 שקל מביבי, שלגמרי סידרו אותי לכמה חודשים קדימה, וכמובן, הקהילה, שתמיד מראה את הפנים היפות שלה, אבל בעת משבר, זה אפילו יותר בולט. וגם ליל הסדר, שאמנם היה פחות מגוון במאכלים, אבל זו פעם ראשונה שהיינו רק אנחנו בבית, בקצב שלנו, וילדים הייתה פינה משלהם לפרוש ולשחק בצד בחלק מהזמן, וגם היה להם מקום שלהם להשתתף בהגדה, ולשחק משחקים ולחודר חידונים, פעילויות שפחות אפשריות בפורום רחב יותר.

אבל אם בכל זאת הייתי צריכה לבחור את הדבר החיובי העיקרי שקיבלתי מהמגיפה הזו, אז עם כל הכבוד לכל פוקחי העיניים, שהשבועות האחרונים הראו להם כמה הם חיו לא נכון עד עכשיו, ויעדיפו גם אחרי הסגר להימנע מחתונות, טיסות, שליחה לבתי ספר ואולי אפילו להישאר עם ה-100 מטר, לי זה דווקא גרם הפוך - להתגעגע לחיים שלפני, ולהעריך את כל מה שהיה לי קודם: היכולת להיכנס לאוטו עם הילדים ולצאת לאן שמתחשק לי, המעגלים ההמוניים בחתונות, האורחים לסעודות שבת, הטיוולים למקומות נידחים בעולם בלי לפחד, המורים שמצליחים להכיל, ואפילו ללמד משהו, את הילדים שלנו מדי יום, האפשרות להעלות טרמפיסט לרכב מבלי לתהות אם הוא עכשיו מדביק אותך באיזה נגיף קטלני, ואפילו העומס בכבישים. אז אילו הייתי צריכה לבחור שיעור אחד שלמדתי מהקורונה הוא לפקוח את העיניים ולראות את כל מה שיש לי היום, ולהבין ששום דבר הוא לא מובן מאליו, הכל יכול ברגע אחד להיעלם, ולכן צריך ולהגיד תודה על כל מה שיש (ויש המון ב"ה).

מאחלת לכולנו שנחזור להיפגש לא רק מבעד למסך הזום, שנחזור להצטופף אבל רק בשמחות, שנחזור לבית הספר, ויפה שעה אחת קודם, ונחזור לנשום, שלא מבעד למסיכה המחניקה.

הצבתי לי מטרה אחת בכתיבת הטור הזה: למצוא משהו חיובי בתקופה שבה אנחנו נמצאים. אחרי חודש של התבכיינות, על הסגר, על הלחץ, על העבודה עם הילדים, על התורים בסופר, אחרי שכבר התחלתי לקרוא פוסטים על זה שבשואה אנשים חיו שש שנים בלי אוכל בתוך ארון, החלטתי שהפעם אמצא איזשהו צד אופטימי במצב, משהו מלא תקווה כזה, שיראה שגם אני לפעמים יודעת להסתכל על מאית הכוס המלאה. אז הנה כבר הדבר הראשון: אני לא בשואה, אני לא בתוך ארון, יש לי כמות אוכל סבירה יחסית לזה שעכשיו פסח (חוץ מביצים כמוכן) ולמרות שזה בהחלט מרגיש ככה - עדיין לא עברו שש שנים.

אז כן אני יודעת, גם אני ראיתי את כל הסרטונים על כל הדברים הנפלאים שהקורונה הביאה לחיינו, או יותר נכון הוציאה מהם. אבל לא, זה לא שכנע אותי. צר לי לשבור את המיתוס, אבל בחתונה שלי היו 400 איש ואני שמחה על זה, ולא, לא היתה לי איזו שאיפה נסתרת להתחתן בלובי של הבניין שלי עם עוד עשרה אנשים ופשוט נכנעתי לתכתיבים חברתיים אז סגרתי אולם. זה נכון, שהעיקר האהבה והזוגיות והקמת הבית, ואני בהחלט מעריכה את כל הזוגות שלא ויתרו על החתונה ולא משנה באיזה פורמט, ובכל זאת - אני לא גיליתי כאן איזו בת קול נסתרת שאומרת לנו בנוסף לזיווג גם להמעיט בכמות המוזמנים, ואם משהו רוצה להתחתן בחופה על אגם באולם בונבון עם 800 איש ולהפריח יונים ברגע ששוברים את הכוס - אני לגמרי מפרגנת.

וזה לא נורא בעיניי שאנשים טסים לחו"ל יותר מבעבר, שמה שהיה לפני כמה עשרות שנים הוצאת עתק לעשירים בלבד, הפך למשהו שכמעט כל אחד היום יכול להרשות לעצמו. זה לא דבר רע, לטעמי זה אפילו דבר טוב. אז אולי זה קצת פחות מרגש, אבל זה טבעם של דברים שקורים בתדירות גבוהה יותר. נכון, גם לי זה נראה קצת אבסורד לחגוג את פסח באיזה סדר מרכזי במלון בסיני, אבל שוב - כל אחד ומה שמתאים לו. אני יכולה להסכים שהסביבה לא ראתה ימים יפים מאלה, אבל זו נראית נחמה מועטה כשזה נובע מעשרות אלפי קורבנות ומהשיתוק של העולם, קצת כמו לשמוח שהילד שוכב חולה במיטה כי ככה הוא לא מבלגן את הבית.

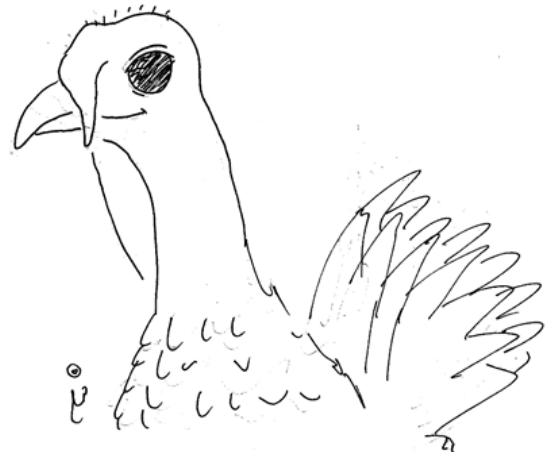
והילדים? נו, סוף סוף יש לנו זמן עם הילדים, לא "זורקים" אותם במסגרות, כדברי המקטרגים, אלא מטפלים בהם 24-7, כבר חודש, כולנו בחינוך ביתי. אבל האמת היא שתמיד כשאנשים דיברו על "זמן איכות" עם הילדים, ראיתי בזה תירוץ של הייטקיסטים להסביר למה הם

אופנים שבורים, כסא או שרפרף
טלפון בזק צמיג ומגף
בגדי תינוקות במצב מציין
תיק טיולים שחבל על הזמן
דברים שקבלתי, ב"למסירה ראש צורים"
ואעביר בסוף, ל"מחנה" של הילדים

ויסמן מבקש להתרחק מהלולים
תרנגולי ההודו לא מטילים ביצים

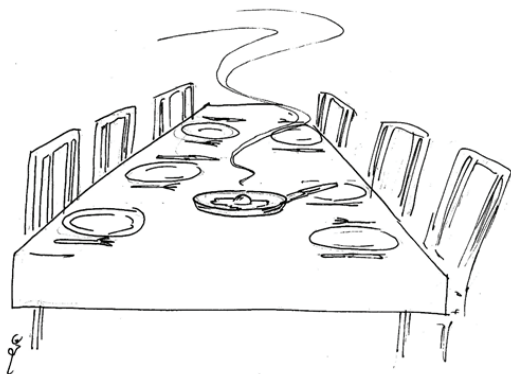
כבר חדש שחברים, אותי מסננים
כשעובר ברחוב, הם לא יוצאים

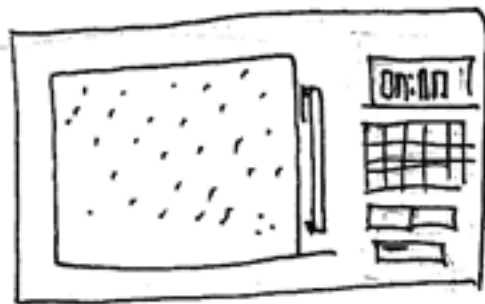
לא צריך קטניות. אסתדר בלי מענק.
העקר שיקלו, בטלויזיה בשבת

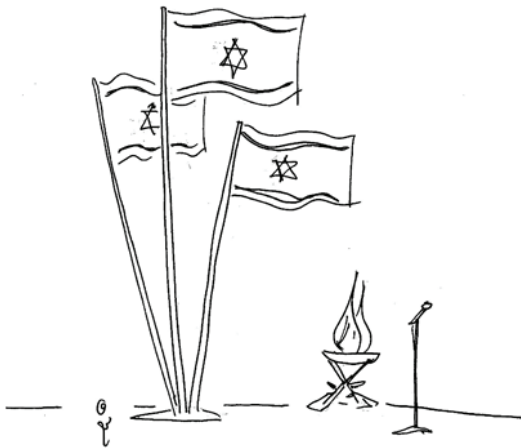
אמא בשלה ביצה
נתנה לארן
נתנה להלה
נתנה לדני וגם לקטנה
ולמי לא נשאר?
לאבא

סוף סוף השבת, אין לנו אורחים
מכין ת'ארוחות, בדקה וחמשים

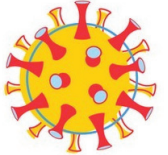

בשנה שעברה, לא היו זקוקים
הרבה דבורים, קשורים כה צפויים
בקשי ת'בת, הצלחתי לצלם
וכלם עמדו, מטף עד זקן
הכל יכול היה להיות כהלכה
לו רק הייתי, מצטרף לוועדה

מי צריך בית כנסת, מי גז משחקים
אני וכל החברה, בתור שוב נפגשים

הכול התחיל לפני 13 שנים.

בשביעי של פסח, 9:45 בבוקר, בזמן שקוראים את שירת הים, אייל נולד.

במוצאי החג הוריי באו לבקר אותי בבי"ח, ואבא שלי, בעל קריאה ידוע, אמר לי: "רננה שיהיה ברור שאייל יעלה לתורה ויקרא בשביעי של פסח את שירת הים, אל תחשבי לדחות את המצווה לשבת אחרת".

אמרתי לאבא "ברור" שכן קריאה בתורה ותאריכים הם עניין חשוב במשפחתנו.

חלפו 12 שנים והתחלנו להתכונן. אייל נסע פעם בשבוע,

ולפעמים גם לשבתות

להורי בירושלים

ללמוד עם אבא שלי

את הקריאה בתורה.

השנה התקדמה

וההכנות נמשכו.

הודעתי בחדר לידה

כמה חודשים מראש

שיש לבני בר מצווה

ובפסח אני לוקחת

חופש (ותורה

לחברותי המיילדות

שנשאו בעול בלעדי

בחג).

חיפשנו

קייטרינג נטול קטניות,

מלצירות, גמ"ח כלים

כשל"פ, אייל למד

מסכת חגיגה עם ברק

לסיום מסכת, וההכנות

נכנסו להילוך גבוה.

תכננו לחגוג את הנחת

התפילין של אייל

עם החברים לכיתה

ולשבת בכ"א באדר.

הכנו קינוחים לרוב - המקפא היה מפוצץ, התוכנית מלאה,

אייל הכין לבדו פלייליסט להרקדה, דבר תורה.

פורים עבר והנה מתחילות השמועות ואנחנו מסרבים

להאמין.

בי"ס נפסק. דיברתי עם המורה של אייל, אורן, ואמרנו

שעדיין אפשר להיפגש בבוקר בראש צורים להנחת תפילין.

עבר עוד יום והבנו שאי אפשר להזמין את כל הכיתה.

חשבנו להיפגש רק עם הבנים לשבת, אך אחרי יום נוסף גם

זה ירד, וגם המגיין...

בסוף הגיעו ההורים שלי ושל ברק לביתנו בבוקר, התפללנו

ביחד בסלון, כל המשפחה, ללא מניין, וקיימנו את כל התוכנית שתכננו רק בפורום המשפחה, כולל דבר תורה, ברכות לאייל, הרקדה בסלון ואכילת מלא קינוחים..

הזמן המשיך להתקדם ואנחנו אובדי עצות. אני מתחילה להבין שקייטרינג לא יהיה, לכן ביקשתי מהאחים וההורים עזרה בבישול. כמובן, כולם התנדבו בשמחה.

והנה הגיע ר"ח ניסן ועדיין יש חוסר וודאות.

אייל ממשיך ללמוד עם אבא שלי בטלפון, ועם ברק את מסכת חגיגה. ברק קנה תנור שנוכל לאפות ולבשל בפסח.

אני מתכננת להתקשר לאטליו ולהזמין לפחות 50 עופות לחג, לכל המשפחה

שתגיע.

ברק אומר לי שלא

כדאי להזמין כ"כ

הרבה עופות לנו כי לא

יבואו, אך אני מסרבת

להאמין, ומחכה עוד

יום ובסוף קונה רק

לנו, ובוכה בלב.

אמא שלי מתקשרת

ואומרת שקנתה בשר

לכולם, ואני קצת

נרגעת. הזמן עובר,

אני עובדת במשמרות

כפולות מטורפות

בבי"ח, ובבית "שמח".

לא יודעים מה יהיה.

מדברים כל הזמן עם

אייל שהעיקר זה קבלת

עול תורה ומצוות, ויש

לנו הזדמנות להיות רק

בעניין עצמו.

לפני ליל הסדר חשבנו

שלפחות ההורים יגיעו

לבר המצווה, אבל אז מגיע הסגר ומתחילים להבין שנהיה

לבד - והבאסה חוגגת.

לתאומות של איילון יש בת מצווה, וחפצי מארגנת הרקדת

רחוב, ואומרת לנו שתעשה גם לאייל. שמחנו ממש.

החג מגיע עם הסגר הגדול ואנחנו מנמיכים כל הזמן צפיות,

מקווים שלפחות יהיה מניין. רק במוצאי שבת חול המועד

סוכם עם הרב והנהלה שיתאפשר מניין חצרות והתחלנו

קצת להתעודד.

פסח, יום שני, חוגגים בזום משפחתי בר מצווה לאייל. כולנו

מתלבשים יפה כמו לאירוע, מקשטים את הסלון בפרחים,

במנגינה של בלדה לסוכן כפול של משינה:

היא התחילה לארגן מלא דירות לפני שנה ותפריט כשר לפסח היא מזמן כבר תכננה, היא לקחה חופשה שנתית ותמחרה את הקניות ובקייטרינג הפצירה שיהיה בלי קטניות.

אך הגיע איזה סיני ואכל קצת עטלף את התוכניות ערבב לה ויצא לה כל הכיף. ובמקום שתארח את כולם פה באולם היא סגרה עניין בזום וכל הטופי נעלם.

גוש של אנטריקוט הכינה לחתן בר המצווה, היא אפילו לא הבחינה אם יש בלגן סביבה.

היא רצתה להתאושש עם כמה לוקשים במרק אך ביצים כלל לא היו לה, איזה פסח מבורדק. די מזל שלפחות את התפילין גמרו בזמן גם במסיבה ההיא החשמל עשה עניין.

היא החליפה ת'אירוח בבישול למתבגרים במקום להכין קינוח הם חיסלו לה ת'סירים.

כל היום במקום לנסוע הם יושבים לה על הראש, בין קטטה ובין מרגוע הם צורחים מבלי לחשוש.

וברק אמר לה "ממי לכי קצת להתאוורר" אז היא אמרה לו, תכין ת'כסף והלכה לפגוש שוטר...

ויושבים מול המסך לחגוג עם כל המשפחה בר מצווה. כל הדודים מברכים את אייל, כולנו רואים ביחד סרטון מדהים שישי הכין, שרים שירים שאחותי אפרת כתבה על אייל, וכולם מנסים לשמח אותנו ולחגוג איתנו מרחוק. אחרי הזום החגיגי אני ממש התפרקתי ובכיתי. לא כך דמיינתי ותכננתי את בר המצווה של בנינו אייל, ואני האחרונה שמתחברת למסכים. ברק, אייל וכול השאר מעודדים אותי שיהיה טוב, והעיקר בבר המצווה הוא קבלת עול תורה ומצוות.

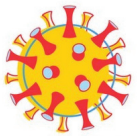
יום שלישי, מתארגנים לחג, ופתאום דפיקה בדלת. השכנים נכנסים ומביאים פרחים ועוגות ואנחנו מתחילים להרגיש אווירת בר מצווה. ברק והבנים מביאים ספר תורה מבי"כ ואנחנו מתרגשים ומכינים את בית הכנסת בגינתנו. אחה"צ ב-17:00 מתחילה ההרקדה של חפצי, ופשוט התרגשנו עד דמעות כשראינו שכולם יוצאים מהבית בערב חג, מנפנפים לשלום, ורוקדים איתנו מרחוק רק כדי לשמח אותנו. הרגשנו שמחבקים אותנו. וכך בהרגשת התרוממות נכנסנו לחג. הילדים המתוקים מדרור ומעלה, הכינו לאייל משחקים לבר מצווה, ברכות, שלט, מונופול "פלאי אייל" ואנחנו מעבירים בכיף ובצחוק את החג. בבוקר קמנו מוקדם בהתרגשות וכשיצאנו החוצה גילינו שכולם כבר מחכים לנו למניין, והלב נפתח בהתרגשות. היה כ"כ כיף להתפלל ביחד, לשיר את ההלל, להרגיש שאנחנו קהילה. אייל התחיל לקרוא בתורה וברחוב שרר שקט מוחלט. כל מילה וכל הגה נשמע לרחוק. אייל קרא מדהים, בקול וברגש. בדיוק בשעה 9:45, השעה שבה אייל נולד, הוא עלה לתורה לחמישי, וקרא את שירת הים. הרגשתי שכל משפחתנו מרחוק איתנו, וכל ראש צורים איתנו. הייתה חוויה אחרת. בר מצווה שבה הרגשנו שהשכנים שלנו נעשו לנו ממש משפחה.

תודה לכם קהילה יקרה על ההתעניינות והתמיכה. תודה לשכנים המדהימים.

תודה למשפחות מאך וגאדן שכל הזמן עודדו ואמרו לי "יהיה מקסים", "יהיה מדהים", "תתעורדי". הרגשתי שהתחלנו מאוד נמוך, אך הצלחנו לשמוח ולשמח את אייל והרבה בזכותכם. מחכים להיפגש עם כולם בקרוב.

מצרפת את אחד השירים שאחותי אפרת כתבה עליי, שיר שמשקף מעט את אווירת התקופה. שרנו אותו יחד בזום המשפחתי.

א

כמדומה, שעת צרה היא בעולם. אותו שזן את העולם כולו בטובו בחן בסוד, עבר מכיסא רחמים לכיסא דין. בני אדם ממעטים במשא ומתן, בנין ונטיעה, אירוסין ונישואין. דרכי עולם אבלות מבלי באי מועד, הולך אדם ברחוב לזרוק אשפתו או לקנות מרכולתו, ומרגיש אתה באיברי גופך, כיצד אפילו כותלי בתים חצרות וקרפפות, מעידים שאנו כבני אדם הנזופים למקום. רק יצור אחד פוסע כולו גאוה, משל היה קיסר רומאי וכתר לראשו. כיוון שכך, נוהג בעצמו גינוני מלכות, לא נאה לו להציג כף רגלו על הארץ, אלא נישא על גבי אחרים. שמא תאמר, נישא הוא על גבי הרוח, או הגשמים המרובים שהתברכנו בהם השנה, לא ולא, נישא על גבי בריות בני אדם, קורבנותיו. לא די בכך שגאוותו הוא, אלא אף צבוע הוא, שכן כביכול משים עצמו ענו וצנוע ואומר, על אף שמלך אני, הריני מוחל על כבודי ומוכן אני להינשא, אף על גב אלו שאינם מכוונים ליכם לשאתני. ניתנה רשות למשחית לחבל, אינו מבחין בין צדיק לרשע, וכבר ריבי רבבות בני אדם שנבראו בצלמו ובדמותו יתברך, החזירו נשמתם, ואין אנו יודעים רצונו של אדון הנשמות. יהי רצון מלפניו, שיתקיימו בנו דברי בן דוד מלך ישראל, רעב כי יהיה בארץ, דבר כי יהיה, כל נגע כל מחלה, כל תפלה כל תחנה אשר תהיה לכל האדם, ואתה תשמע השמים מכון שבתך כי אתה ידעת לכרך את לבב כל בני האדם, אשר הם חיים על פני האדמה.

ב

משעה שכך פני הדברים, וכבר חזקו עלינו דברי המלומדים שהאדם הוא יצור חברתי החי בלהקות, אשר על כן החלו בריות בני אדם מקיימים חיי חברתם בכל דרך אפשרית. אדם ביתו מלא בכל טוב, מסיע עצמו לרשת מזון, כדי ועל מנת לכלות זמנו בתור שעתיים או ארבע שעות, ובלבד שיראה בריות בני אדם. התחילו לקיים מגיני מרפסות, כלל זה היא נקוט בידך, אין אדם רשאי להשתתף במגין מרפסות, אלא אם כן אינו סמוך ואינו נראה. ועל כולנה, מפגשי מראית העין, שהרי אינו עומד ורואה פנים אל פנים את חברו, אלא רק בעזרת מכשירים אלקטרוניים פלא הטלפון והמחשב. הורים שנשבעו שלא יתנו לילדיהם יותר משעת מסך ביום, הסיעו נדרם, וכבר נושאים עיניהם לשמיים, ולוואי ובזמן הסעודות יסירו ממנו ילדיהם עיניהם. לא די שתלמידי בתי הספר כל היום במפגשי זום, עוד מעט קט ירחיבו התקנה לילדי הגנים ופעוטות המעון.

יתר על כן, משחק יש בעולם, כדור הרגל שמו. אכן וראה איזה פלא, כ"ב שחקנים כנגד כ"ב אותיות שפת הקודש שבה ניתנה תורתנו הקדושה, כולם כולם אצים רצים להם, כדי ועל מנת להגיע אל הכדור. לבסוף, הגיע עדיו אחד מהם, היית מעלה בדעתך, שיישב לנוח, יערוך סעודה קטנה, או לכל הפחות יבשל לעצמו כוס הקפה, וישמח ליבו שהכדור

ברשותו. ברם, היפך הדברים, תיכף ומיד הריהו בועט בכדור ברגליו כדי שיגיע כמה שיותר רחוק, וכן מנהג חברו, וחבר חברו, ומנהג השחקנים כולם. כך או כך משחק זה, ידי רב לו, וכבר כעין דת הוא בכל העולם. היה מי שאמר, הבה ונקיימו במפגש זום, זה יבעט ברגלו בזום, וזה ייגח בראשו בזום, ולא רק שיחזור המשחק וירוח לשחקנים, אלא כל אותם ריבי ריבואות בריות יוכלו לחזור ולחזות במשחקים, שתחילה נגזרה גזרה שייערכו המשחקים ללא קהל, תכפו הצרות וביטלום לגמרי. אמר להם לאמרגנים רבי זכריה בן אבקולס, יאמרו שצפייה בזום מותרת בשבת, כשם שהתיריה ביום טוב, ענו לו והלא כבר נאמר, בין קדושת שבת לקדושת יום טוב הבדלת, ואין עושין סייג לסייג. אמר להם רבי זכריה בן אבקולס יאמרו שאורך מחצית המשחק הריהו רק ארבעים רגעים (שהרי, מפגש הזום דינו בחינם, ובלבד שלא יהא יתר על ארבעים דקות, ולשלם עבור מפגש זום אין ברירה בעולם שתכלה ממונה. ומקרא מפורש הוא, שאורך מחצית המשחק לבדה הריהו ארבעים וחמישה רגעים לא כולל הזמן שהשחקנים נפצעים בו. ואם תאמר להיכנס לזום, ואזי לפני תום הזמן, לצאת ממנו ולהיכנס מחדש, הרי זו גזרה שאין הציבור יכול לעמוד בה, כיוון שכך יקצרו הבריות את אורך המשחקים), אמר רבי יוחנן, ענוותנותו של רבי זכריה בן אבקולס החריבה את ליגתנו, ושרפה את אולימפיאדתנו והגליטנו ממונדיאלנו. כך או כך, דורות ראשונים היו שונים ואומרים זום זום עולה הזמר מכוורת הדבורים, ניטלה הכוורת והלכה לה, וכבר אין בר בי רב שאין לו שלושה זומים במקביל באותה העת.

ג

כיוון שכך, אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמיים, ועל מנהגי ישראל מדורי דורות, ויחד עימם המנהגים המתחדשים מעת לעת, שהרי מנהג ישראל דין הוא, וכדברי תורה המשובבים את הנפש. כדוגמת בני אשכנז, שלא דיים מה שאסרה התורה בפסח, אלא באו ואסרו דברים שהתורה התירתם, וכן על זו הדרך. ושני מנהגים שנוהגים בהם ילדינו, ראוי להזכירם כאן.

ויהי היום בראשית ימי המגפה, בעת בה עוד מותר היה לפגוש בני אדם ולשחק ולחלץ עצמות בגני השעשועים. באין מעון ומסגרות אחרות, הלכה רעייתי עם ילדינו הרכים להינפש אל מחוץ לבית. תוך כדי טיולם, הלכו ובאו עד ראש כל הגנים בעירנו, הלא הוא גן הטרקטור, (ויש הקוראים לו גן הטרקטורים, וגרסתם מוטעית), הלכו ובאו עלו וירדו בין הטרקטורים השונים ובין מתקני הגן, המגלשה האדומה, וזו הצהובה, מגדלי העץ וכל מתקני הגן כולם, שמחו נהנו ושובבו נפשם. סיימו מלאכתם בגן הטרקטור, ועתידים היו להמשיך בדרכם, אך בטרם עזבוהו, ציוותה עליהם רעייתי לנקות ידיהם בחומר החיטוי המיוחד הנקרא אלכוג'ל, למען תהיינה ידיהם נקיות, שמא חס ושלום רסיסי רסיסיו של

ילדים רכים בבית, אף יוצאים עימם אל מחוץ לבית (לא יתר על מאתיים אמה) וקוראים לאליהו בקול גדול, לקיים מה שנאמר כי שיח וכי שיג לו וכי דרך לו אולי ישן הוא ויקץ, ויקראו בקול גדול וכולי. סיעתא למנהג זה, שעל ידו, אדם יוצא, מרכין אוזניו כאפרכסת, ולמד כל בית ובית משכניו היכן בדיוק אווזים הם בהגדה בזו השעה. כך עשינו אף אנחנו, נשאתי שני ילדינו הגדולים, אחד בכל יד, יצאנו את ביתנו הלכנו ימה וקדמה, צפונה ונגבה, קראנו לאליהו בחזקה, ואין קול ואין עונה. שבנו כלעומת שבאנו, והמשכנו בקריאת ההגדה. אליהו הנביא, במהרה בימינו יבוא אלינו, לא בא בליל ט"ו בניסן שמא ואולי יבוא בימים שלאחריו, וכך בכל יום ויום אנו ממשיכים וקוראים לו בקול גדול. אומרים ילדינו, מקרא מפורש הוא מכל מלמדי השכלתי, על אחת כמה וכמה מן החתול שנאמר בו אילמלא לא ניתנה תורה היינו למידין צניעות מחתול, מפני מה רק צניעות נלמד מן החתול. ילדינו כבני שתיים כבני שלוש, לקרוא בכתובים טרם למדו, אבל מקיימים בעצמם הסכת ושמע, לימדו בעצמם לשמוע ולדייק בלילת החתול בעונות השונות, שהרי אין יללתו בחורף כיללתו בקיץ, ואין אלו כיללתו בעת יחמו. שבועות אלו תקופת הייחוס היא, ובעת בה זועקים ילדינו לאליהו שיבוא, קורין לו אליהו, אליהו, אליהו, דומה עליך שקולם אינו אלא קולו של החתול המיוחס. אמרו, בכל עת בה קורים הם לאליהו, באים החתולים ומתאספים אגודות אגודות סביב בתינו וחצרנו, לשמוע יללה כה זכה ונקייה, ואינם יודעים בנפשם שאינה אלא קולותיהם של תינוקות של בית רבן.

ראו גם ראו, רבים הם מנהגי ישראל, מהם מנהג ישראל סבא, הנוהג מידי דורות, ועל ידו מנהגים המתחדשים בכל יום, ומובטחנו שאין לך בית ובית מישראל שאין בו מנהג יפה המצדיק עליו כתיבת קולמוס. הצד השווה שבהם שעל ידם הנפש מתרוממת ומשתובבת כמו שהזכרנו. ויהי רצון שעל ידי מנהגים אלו, אותו ששלו הארץ ומלוואה, יביא מזור לתבל ויושבי בה.

מלאך המשחית דבקו בידיהם. כיצד הוא סדר ניקיון הידיים, מטופפים כפות הידיים זו בזו, כף אל כף. אהיי, והלא שני צדדים לכף היד, תוכה וגבה, אשר על כן, הראתה רעייתי בידיה ואמרה שאפשר לעשות גם כך, וטופפה גם גב כף ידה האחת אל גב כף ידה האחרת. נפנו והלכו לדרכם, הלכו והביאו פתקאות וחבילות מבית תיבות הדואר, וחזרו לביתנו. אילו הייתה יודעת חותם שחתמה בנפשם אותו היום, ודאי הייתה לובשת עצמה ומלבישתם בכלי לבן מבעוד מועד. ימי המגפה הולכים ובאים, ובכל פעם שחוזרים אנו לביתנו מקפידים אנו בנו ובילדינו לנקות ידינו, במי הכיור או באלכוג'ל. צא וחשוב, ילדים רכים, כמה פעמים בכל יום ויום נזקקים לחיטוי ידיהם. ובכל פעם ופעם, מיד לאחר מזיגת האלכוג'ל, מטופפים הם ידיהם כף אל כף, ותיכף ומיד מכריזים ואומרים מקרא חיטוי הידיים בזו הלשון, אמא פעם עשינו ככה עם האלכוג'ל בגן הטרקטור, שוהים קמעה, ואזי מוסיפים ואומרים אפשר גם ככה, ומטופפים גבי כפות ידיהם גב אל רעו. פעמים, רוצים אנו לראות עד היכן מגיעה מדרגתם, שנאמר למען אנחנו הילך בתורת אס לא, שמא ואולי אין תוכם כברם, שמא ואולי אינם מקפידים על קלה כבחמורה, ומתחת ידיהם חס ושלוש, נופל בשגגה איזה מקרה שמחטאים ידיהם מבלי לומר מקרא חיטוי הידיים. ברוך המקום ברוך הוא, ברוך שנתן תורה לעמו ישראל, אשרינו שזכינו שילדינו אנשי אמת, תמים וישרים, יראי אלוקים וסרים מרע. לא הייתה ולו פעם אחת שחיטאו ידיהם ולא אמרוהו. צא ולמד עד היכן מגעת הקפדתם, רצונו לומר, לא רק שסוברים הם כדעת רבן גמליאל, כל שלא אמר שלושה דברים אלו בפסח לא יצא ידי חובתו וכולי, אלא לדידם כל שחיטא ידיו ולא אמר מקרא חיטוי הידיים, מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו. יתר עליו מנהג שחידשו בימים אחרונים. לקראת סוף ליל הסדר, ברכנו על המזון, ושתינו כוס שלישית. תיכף ומיד מזגנו כוס של אליהו הנביא זכור לטוב, ופתחנו הדלת לומר שפוך חמתך וכולי. מקובלנו מבית אבא, בשנים שבהן

תקציר:

בפרק הקודם ראינו שיצחק הצליח לתקן את החללית באופן חלקי, והשלושה טסו בשמי הארץ! הטיסה עברה בשלום: כמעט אף אחד מיושבי העיירה לא שם לב שבשמיים מסתובבת חללית. אלא, שאדם אחד כן שם לב: מר תחמני. ראינו כיצד מר תחמני התחפש לקשיש לא מזיק בשם מר ליבוביץ' והלך אל ביתה של תולי, מחכה לזמן נכון כדי לחטוף את שפיץ ולהפוך לאדם עשיר.

אחרי שהכינו בזריזות את בלילת עוגיות השוקולד צ'יפס, קרצו את העוגיות והכניסו לתנור לעשרים דקות הלכו תולי ויצחק אל חדרה של תולי. שפיץ, שהגיע לשם לפניהם, ישב על המיטה שלה ועלעל באלבום תמונות שהיה מונח על המדף. מתוך התמונות התגלתה ילדה חייכנית ומתולתלת, דומה מאוד לתולי של היום, רק קטנה יותר. ברגע שנכנסו, נעלה תולי את הדלת למקרה שאמא שלה תגיח פתאום אל החדר ותגלה חייזר יושב על המיטה. אמא שלה צורחת בכל פעם שהיא רואה ג'וק תמים, תולי לא רצתה לברר מה יקרה כשתראה חייזר של ממש!

"אני עדיין לא מאמינה שעשית את זה, יצחק, שהצלחת לתקן את החללית. נראה לי שאתה המכונאי הכי צעיר שהיה אי פעם!" אמרה תולי. יצחק הסמיק ומלמל "זה היה החלק הקל. להצליח לצאת מהאטמוספירה זה החלק הקשה" אבל האמת היא שהוא היה גאה בעצמו מאוד: באותו יום הצליח גם לתקן חללית וגם להתגבר על פחד הגבהים שלו! אם זה לא ראוי לעוגיית

שוקולד צ'יפס אז מה כן?

"תולי, מי אלה בתמונה?" שאל שפיץ והצביע על שני אנשים מבוגרים שמחבקים את תולי בת הארבע.

"אלה סבא יוסי וסבתא עליזה. אני אקח אותך אליהם פעם, הם גרים במושב ויש להם פרדס תפוזים ממש מאחורי הבית. כשאני הולכת אליהם אני כל היום מטפסת על העצים מסביב, והרגליים שלי כמעט לא זוכרות מה זה קרקע או נעליים! סבתא עליזה מביאה לי ארוחות ופינוקים עד לעץ ולפעמים... לפעמים היא אפילו מטפסת איתי על העץ ואנחנו יושבות בצמרת ומדברות עד הלילה. אני לא מכירה עוד סבתא מגניבה כמותה! וסבא יוסי הוא האיש הכי חכם שאני מכירה, הוא יכול לעזור לך בעבודה שאתה כותב לבית הספר שלך."

"גם לסבא וסבתא שלי יש עצים ליד הבית" אמר שפיץ בקול מלא געגוע "יש להם עצי גרימולדים ואני אוהב לטפס עליהם ולאכול המון גרימולדים!".

תולי ויצחק החליפו ביניהם מבטים אבודים. "מה, אין בכוכב שלכם גרימולדים??" עיניו של שפיץ התרחבו ובהקו. "זה הפרי הכי טעים בעולם! מבחוץ הוא קטן ועגול, בצבע של פנינה. למרות שהקליפה שלו נראית שברירית שום פטיש בעולם לא יצליח לשבור אותה. הדרך היחידה להגיע אל הפרי בפנים היא לשרוק לו מנגינה מסוימת, לכל זן של גרימולדים יש מנגינה אחרת. אם שורקים לו את המנגינה הנכונה הוא נפתח לבר ובפנים מחכה כוכב קטן, בעל טעם מדהים! הטעם שלו קצת דומה לגלידה שיש לכם פה, רק שהוא טעים יותר וממלא את כל הפה. כשהוא נמס על הלשון משתחררת בגוף הרגשה מדהימה, שילוב של שמחה ואושר וצחוק ושלווה... אי אפשר להיות עצובים כשטועמים גרימולד" אמר שפיץ והקול שלו נשמע לפתע קצת עצוב.

"וואו!" קראה תולי "כשנתקן את החללית שלך ניסע אליכם לכוכב ונביא כמה גרימולדים כאלה! אני מכירה כמה אנשים שלא יזיק להם להיות יותר שמחים, מר מלפפוני לדוגמה..." השלושה צחקו.

בעוד שפיץ ממשיך לעלעל באלבום התמונות של תולי, החלו השלושה לדון בצעדים הבאים בתיקון החללית, אלו חלקי רכב מיוחדים כדאי להם להשיג ועל הדרך בה יצליחו להמשיך להתחמק מילדי בית הספר.

לפתע משכה תמונה אחת באלבום את תשומת ליבו של שפיץ, והוא התקרב אליה כדי להיטיב להביט בה. בתמונה היו שתי ילדות, בערך בנות שמונה, הן ישבו על המיטה של תולי שהוא יושב עליה כרגע, התחבקו וחייכו למצלמה. ילדה אחת הייתה מתולתלת בעלת עיניים מבריקות, הוא מיד זיהה שזו תולי. אבל הילדה השנייה... היא זו שמשכה את תשומת ליבו. היה בה משהו... מוכר. היו לה עיניים ירוקות, סנטר מחודד במיוחד ושתי צמות זהב על כתפיה. רק כעבור דקה של בהיה בתמונה הוא קלט. הילדה החייכנית שמחובקת עם תולי בתמונה זו... זו שירלי!

שפיץ המופתע לא חשב רגע לפני שאמר: "מה, תולי, היית פעם חברה של שירלי? חשבת שאתן שונאות אחת את השנייה!"

תולי משכה במהירות את האלבום וסגרה אותו. "אנחנו באמת שונאות אחת את השנייה, שירלי ילדה נוראית, תמונות באלבום יכולות להטעות. וחוז' מזה, אני די בטוחה שכבר עברו עשרים דקות והעוגיות שלנו מוכנות, אני הולכת להוציא אותן מהתנור". הקול של תולי נשמע רגיל, אבל השפה התחתונה שלה רעדה ושוב הצטער שפיץ שבכוכב הלכת הזה לא יוצאות לאנשים מהבטן מנגינות בטעמים, כך היה יודע טוב יותר מה תולי מרגישה.

רק אחרי שתולי יצאה בסערה מהחדר אמר יצחק בשקט:

"אתה צודק, זו שירלי בתמונה. פעם הן היו

החברות הכי טובות".

"החברות הכי טובות? אבל שירלי ילדה כל כך מתנשאת ואנוכית. איך יכול להיות שתולי הייתה חברה שלה?"

"שירלי לא תמיד הייתה ככה, פעם היא הייתה אחרת, נחמדה כזו, חייכנית. אני לא יודע את כל הסיפור, רק זוכר שהן היו צמד שלא היה אפשר להפריד, כולם קראו להן תורלי, זה פשוט היה קל יותר מאשר להגיד תולי ושירלי, וגם ככה הן תמיד היו ביחד".

"ומה קרה?" שאל שפיץ.

"מה שקורה הרבה פעמים בין חברים... הן רבו. אני לא יודע על מה, אני לא בטוח שתולי בעצמה זוכרת, זה היה מזמן... אבל בבת אחת הפסיקו להיות חברות. שירלי התחילה להסית את הילדים בבית הספר נגד תולי, תולי התחילה לשחק לבד בהפסקות. הן מעולם לא השלימו. הן השתנו כל כך הרבה במשך השנים שאני לא חושב שהן יכולות להשלים כבר".

באותו רגע נפתחה הדלת וראשה של תולי הופיע מאחוריה. "יצחק!" היא נזפה בו "אתה חושב שאני יכולה לבד להביא לכאן גלידה וגביעי גלידה וחמישה סוגי רטבים ועוגיות רותחות שהרגע יצאו מהתנור???"

"כן, כן, אני בא לעזור" אמר יצחק במהירות וקיווה שתולי לא שמעה דבר ממה שאמר. "ותנעל את הדלת!" אמרה תולי לשפיץ רגע לפני שנעלמה למטבח.

אבל שפיץ לא נעל את הדלת. הוא עמד מול החלון, הביט אל הלילה המכוכב וחשב כמה עצוב זה, כשחברים לא מצליחים להתפייס. אם יצליח לחזור הביתה לכוכב תות פטופוט, הוא לעולם לא יריב עם החברים שהוא כה מתגעגע אליהם!

כשתולי ויצחק הגיעו למטבח התברר שהעוגיות עדיין לא מוכנות. תולי הוסיפה עוד חמש דקות לתנור והיא ויצחק נשארו בינתיים במטבח, נשנשו תותים מסלסלה שעמדה על השיש, ודיברו על הצעדים הבאים בתיקון החללית.

כשיצאו מהמטבח עם מגש מלא בכל טוב ראו את אמא של תולי יושבת לבדה בסלון.
”מה, איפה מר גרבולין שלך?” שאלה תולי את אימה.

”מר ליבוביץ” תיקנה אמא של תולי, ”והוא הלך לשירותים לפני כמה זמן. האמת... מוזר שעדיין לא חזר. והכי מוזר, שהשאיר כאן את מקל ההליכה שלו...”

בוס!

באותו הרגע שמטה תולי את מגש הגלידה ופרצה בריצה מטורפת אל עבר החדר שלה. איך לא ניחשה את זה! איך לא ניחשה!!!
יצחק המסכן רץ אחריה, ידיו מלאות בגלידת הפיסטוק שנשפכה עליו והוא לא מבין מה קרה. הם פרצו אל החדר נעמדו בו ולא האמינו. המיטה, שעד לפני רגע שפיץ ישב עליה ועלעל באלבום התמונות הייתה ריקה. האלבום היה זרוק על הרצפה. רוח פרצים נשבה בחדר, תולי ויצחק הרימו את עיניהם וגילו שהחלון פתוח. על אדן החלון, מונחת כמו סימן, מצאו את הממחטה השחורה של שפיץ.
שפיץ נעלם.

”שומע ביג בוס?” אמר מר תחמני בקול רועד מהתרגשות. ”עשינו את זה. תפסתי אותו, תפסנו את החיזור! הוא אצלי בבית, כלוא בחדר השני. אנחנו הולכים להיות אנשים עשירים!!!”
ביג בוס לא היה מסוג האנשים שיודעים להתרגש, ובטח לא מסוג האנשים שמחלק מחמאות, אבל ברגע הזה גם הקול שלו קצת רעד. ”שרגא תחמני, אני מודה שהפתעת אותי, לא ציפיתי שתצליח במשימה. אני כרגע נמצא בכנס מדעי בניו יורק. אעלה על הטיסה הראשונה שאצליח להשיג ואבוא מיד! תזמין את כלי התקשורת לחמישי בבוקר. אנחנו הולכים להיות מפורסמים ולהיכנס לספרי ההיסטוריה!”

מר תחמני גיחך לעצמו. הוא ידע שמה שמעניין את ביג בוס זה פרסום, בעוד מה שמעניין אותו

זה כסף וכסף ועוד כסף, ותו לא.

”אבל... אני מזהיר אותך” הוסיף ביג בוס בסוף השיחה, ”תשמור על החיזור הזה בעשרים עיניים! אם תאבד אותו אני.... אני אדאג להעניש אותך כהוגן!”

”בטח, בטח ביג בוס” אמר מר תחמני וניתק את השיחה. הוא ידע שהחיזור קשור בחדר הסמוך, שהחלונות והדלתות בבית שלו נעולות, ובכל זאת, חשש קל התגנב לליבו.

באותו זמן, בקצה אחר של העיירה ישבו שני ילדים עצובים ודואגים.

”אני לא מאמינה ששפיץ נחטף. פשוט לא מאמינה. הטיפוס הזה מר גרבוביץ נראה לי חשוד מהרגע הראשון!”

”ליבוביץ” תיקן אותה יצחק ”אבל זה לא משנה כי זה בטח זה לא השם האמיתי שלו. מה נעשה? אנחנו חייבים להציל אותו! אין לי אפילו רעיון אחד איך להצליח לפרוץ לבית שלו!”

”האמת היא שיש לי רעיון...” אמרה תולי ”אבל לא נוכל לעשות את זה לבד, נצטרך עזרה ממישהי אחת.”

”מישהי שאני מכיר?” שאל יצחק.

עשר דקות לאחר מכן עמדו תולי ויצחק מול דלת עץ כבדה וגבוהה שפסל של אריה מעטר אותה. תולי הושיטה יד ודפקה על הדלת.

”יבוא!” קרא קול מוכר מבפנים. הדלת נפתחה ומר מלפפוני, מנהל בית הספר, עמד מולם.

”תולי, יצחק, מה אתם עושים פה בשעה הזו?” רעם קולו.

”אנחנו צריכים לדבר עם שירלי” אמרה תולי ”אנחנו צריכים לדבר איתה דחוף.”

שיראל יוניאן

ומפגשי כיף דרך הזום, עשיתם הרבה במטרה לראות כל חניך וחניך ושאף אחד לא ירגיש בודד. העשייה המטורפת שהייתה כאן בחודש האחרון לא הייתה מתאפשרת בלעדיכם. אשרינו שזכינו בסגל שכזה!! אנשים פנו אלי ואמרו לי שהם מרחמים עלי, ועל כך שהשירות שלי הופסק. אך אינני מרגישה כך. להפך! (מה גם שהעבודה שלי לא רק שלא הופסקה, אלא עברה לערוץ אחר שדורש פי כמה...) מרגישה אני שזכינו! שזכינו להיות חלק מאירוע היסטורי, שעל אף שהעולם נמצא במשבר, זכינו להמשיך לעבוד, לתמוך, לעזור ולתרום. אתם גילתם תמיכה, נתינה וחסד. כל הכבוד לכם סגל יקר! עבדתם קשה כדי לתת את המענה עבור החניכים האהובים שלנו. הצלחתם להרים את עצמכם מהקושי, לא לוותר ולא להרים ידיים וליצור משהו חדש. אז שוב אין מילים בפי, אלא להגיד לכם תודה ענקית! מעריכה אתכם מאוד! מאחלת לכולנו שנפיק את המרב מהתקופה הזאת, כמו שחנן בן ארי אומר בשיר - "געגועים לבני אדם" - שנלמד ממנה בחלוף הזמן את המסר שנועד לנו. חודש טוב, שלכם שיראל יוניאן.

לראש צורים היקרה,

החודשים האחרונים היו מאוד מאתגרים עבור כל העולם והסניף שלנו בתוכו.

גם אנו נאלצנו לעצור בבת אחת את אירועי חודש אדר הגדולים שתכננו ("שבת ונהפוכו", "חתונה סניפית") ולהיכנס פנימה אל ביתנו, משפחתנו ועצמנו.

פתאום קיבלנו זמן, זמן לבחון את הדברים שאולי קצת הזנחנו, זמן להבין מה באמת חשוב ומה לא, מה אני רוצה לעשות, זמן לעצור להתבונן ולהבין למה אנחנו כל כך רצים כל הזמן ומה המטרה שלנו בכך. להבין מה באמת חשוב בחיים.

גם אנחנו בסניף בדקנו אם אנחנו עובדים מתוך מטרה וחשיבה או מתוך היסחפות למרוץ החיים. ישבנו וחשבנו מה המטרות שלנו. מה חשוב לנו להספיק בזמן הזה בתקווה להיטיב ולדייק את עצמנו.

נאלצנו להמיר את כל הפעילות שלנו לעולם וירטואלי.

אין זה אתגר קטן וכאן המקום להגיד לסגל:

תודה! צלחתם את האתגר ובגדול!

לא רק ששמרתם על המסגרת הסניפית בימי שלישי ועשיתם פעולות, אלא הוספתם והגברתם את הפעילות עם החניכים. שמרתם על הקשר האישי עם כל חניך וחניך, אתגרתם אותם מידי יום במשימה מקורית וחדשה, לימודים

אלעד יסלזון

דבר המדריך

נקודה מעניינת נוספת שברצוני לציין קשורה למטרת ההדרכה. המטרה השתנתה, המקום שלנו כמדריכים הוא קצת אחר ממה שהיינו רגילים, פתאום אנחנו פה בעיקר כדי לתמוך, להרגיע, לעודד. אנחנו פה כדי להראות אחד לשני שיש עוד אנשים בעולם, חוץ מהמשפחה שלך. שעדיין אפשר "לעשות צחוקים", ולדבר סתם, עדיין אפשר להיפגש עם חברים, גם אם הפגישה שונה מזו שהיינו רגילים אליה עד עכשיו. אני מקווה מאוד שנצליח לשמור משהו מהאוירה שנוצרה בתקופה המשונה הזאת גם לאחר שהכול ייגמר ונחזור שוב לשגרה האפורה והמשעממת שאנחנו כל כך מתגעגעים אליה. וגם אם לא נחזור בקרוב (חס וחלילה), טוב לדעת שאנחנו פה אחד בשביל השני ובעז"ה נעבור את זה. יחד.

התקופה האחרונה היא תקופה מורכבת מאוד. מצד אחד היא מאתגרת, ומציבה בפנינו מכשולים רבים ושונים. ומצד שני, כמו כל דבר אחר, היא גם פותחת דלתות להזדמנויות חדשות. פתאום דבר כל כך פשוט וברור כמו פעולה הופך להיות מסובך ומסורבל, פתאום המפגשים והפעולות מצטמצמים כולם ללא יוצא מן הכלל לארבעים דקות (בכל זאת, זום וזה...). יש משהו כואב, כשלא רואים את החניכים בעיניים, אלא רק דרך מסכים. אבל מצד שני, פתאום כולם זמינים הרבה יותר, פתאום יש זמן להרים טלפון לחניך שכבר מזמן לא יצא לך לדבר איתו. פתאום יש מקום גם לחבריה הפחות חזקים בחברה, בשבט, כולם מעודדים אחד את השני, נחמדים אחד לשני, אפילו קצת מתגעגעים. וזה יוצר אווירה מדהימה שכנראה, לא היה פשוט להשיג בשגרה היומיומית שכל כך התרגלנו אליה.

